

Ανακοίνωση της Αριστερής Πτέρυγας
για την αποτυχία της συνάντησης Κυπριανού-Ντενκτας

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΥΣΕΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

1. Με την αποτυχία της συνάντησης Κυπριανού-Ντενκτας φαίνεται να οδηγείται σε κατάρρευση όχι μόνο η τελευταία προσπάθεια του Γκουεγιάρ για λύση του Κυπριακού αλλά και ολόκληρη η διαδικασία των ενδοκυπριακών συνομιλιών. Η αποτυχία αυτής της συνάντησης που χαρακτηρίστηκε σαν «τελευταία ευκαιρία» για τη δημιουργία μιας ομόσπονδης Κύπρου, φανερώνει για μια ακόμα φορά την ανικανότητα των αστών να λύσουν το εθνικό πρόβλημα.

Μια ανικανότητα για την οποία δεν ευθύνονται απλά οι Κυπριανού και Ντενκτας αλλά τα ασυμβίβαστα συμφέροντα των ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων καπιταλιστών. Οι εσωτερικές και εξωτερικές πιέσεις ήταν αρκετές για να οδηγήσουν στις γνωστές παραχωρήσεις και στη συνάντηση «ψηλού επιπέδου», δεν ήταν όμως αρκετές για να οδηγήσουν σε λύση.

2. Ο βίαιος διαχωρισμός του 74 που επισημοποιήθηκε με την ανακήρυξη του Κράτους Ντενκτας τον Νοέμβρη του 83 και η εθνικιστική έξαρση που ακολούθησε δεν κατάφεραν να εμποδίσουν την ανάπτυξη των τάσεων για επανα-

προσέγγιση στη συνείδηση των εργαζομένων. Αντίθετα τα χτυπήματα που δέχονται οι εργαζόμενοι ενάντια στο βιοτικό τους επίπεδο τους σπρώχνουν σε κοινά ταξικά συμπεράσματα ζωντανεύοντας ξανά την επιδίωξη της επανένωσης της Κύπρου. Είναι μέσα σ' αυτό το κλίμα που πραγματοποιήθηκε η συνάντηση Κυπριανού-Ντενκτας δίνοντας ψεύτικες ελπίδες και τελικά την απογοήτευση.

3. Οι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αστοί δεν πρόκειται ν' αντιμετωπίσουν τη νέα αποτυχία με σταυρωμένα τα χέρια. Θα προσπαθήσουν και πάλι να καλύψουν την χρεωκοπία τους με αλληλοκατηγορίες και νέες εθνικιστικές εξάρσεις, εξοπλισμούς και πολεμική ένταση. Αυτό το κλίμα θα χρησιμοποιηθεί και σαν προπέτασμα καπνού για νέες επιθέσεις ενάντια στην εργατική τάξη για να φορτώσουν την κρίση του καπιταλισμού στη ράχη της. Η εθνικιστική προπαγάνδα και η αντεργατική πολιτική θα είναι η επιδίωξη της δεξιάς. Η πρόσφατη εγκατάλειψη από τον Κυπριανού της συνεργασίας του με το ΑΚΕΛ πρέπει να ειδωθεί μέσα σ' αυτό το πλαίσιο.

4. Αντίθετα με τους αστούς οι εργάτες δεν έχουν ξεχωριστά συμφέροντα μεταξύ τους. Δεν έχουν τίποτε να κερδίσουν από το διαχωρισμό και τις εθνικές διαμάχες. Γι' αυτό και παραμένουν η μόνη δύναμη που μπορεί να λύσει το εθνικό πρόβλημα Παραμερίζοντας τους αστούς και τις διαμάχες τους, μπορούν να βάλουν τις βάσεις για τη λύση του Κυπριακού και την κοινή αντιμετώπιση των ιμπεριαλιστικών συνομοσίων ενάντια στην Κύπρο. Τα αριστερά κόμματα της Κύπρου πρέπει να αντικαταστήσουν τις συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς με τη συνεννόηση μεταξύ τους για ένα σχέδιο λύσης του Κυπριακού, την κατάληψη της εξουσίας από την αριστερά και την εφαρμογή - του.

5. Η διεκδίκηση της εξουσίας στην Κύπρο από την αριστερά θα βρει την υποστήριξη του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, την Τουρκία και Παγκόσμια. Αυτή η υποστήριξη θα αποτελέσει και τη βάση για την αντιμετώπιση οποιασδήποτε ιμπεριαλιστικής επιβουλής και θα κάμει δυνατή τη χάραξη μιας σοσιαλιστικής πορείας στην Κύπρο.

Η Αριστερή Πτέρυγα ενημερώνει το λαό

Η Αριστερή Πτέρυγα οργανώνει σειρά από ανοιχτές συγκεντρώσεις σε εργατικές συνοικίες όλων των πόλεων, προαστείων και σε μεγάλες κοινότητες της υπαίθρου μέσα στο Φεβράρη - Μάρτη για να ενημερώσει το λαό για τις θέσεις της πάνω στο Εθνικό Ζήτημα. Οι συγκεντρώσεις αυτές θα ανακοινωθούν μέσα από μαζική διανομή φυλλαδίων και προσούρας όπου αναλύονται οι θέσεις της οργάνωσης μας.

Εκτενής ανάλυση στις μεσαίες σελίδες

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Εργατική ενότητα - απάντηση στις επιθέσεις
- Δημόσιοι - Τραπεζικοί — Ε.Χ.Β.
- Η κατάρρευση της κοινοπραξίας
- Το μνημόσυνο του αίσχους
- Οι ευθύνες της Τ/Κ αριστεράς
- Το Κουρδικό Ζήτημα
- Πείνα στην Αφρική
- ΕΛΛΑΔΑ
- Φραγμός στον εθνικισμό

Καταχωρήθηκε η αγωγή των Μουσα-Μουσταφα

Πληροφορούμαστε από το Δικηγορικό Γραφείο των Πατρικίου Παύλου και Σία ότι έχουν καταχωρηθεί αγωγές ενάντια στην Δημοκρατία από μέρους των Τ/Κυπρίων Μουσα Ονour και Μουσταφα Εμιν σχετικά με την υπόθεση της απαγωγής και παράνομης παράδοσης τους στο καθεστώς Ντενκτας.

Οι αγωγές έγιναν μετά από την παράλειψη της Γενικής Εισαγγελίας, 4 ολόκληρους μήνες μετά την γνωστοποίηση σ' αυτήν της υπόθεσης, να ερευνηθεί και να φέρει μπροστά στο δικαστήριο τους ένοχους της απαγωγής, που ως γνωστό έχει ήδη καταδικαστεί από όλες τις πολιτικές/συνδικαλιστικές δυνάμεις της Κύπρου από εκατοντάδες οργανώσεις του εξωτερικού και από χιλιάδες λαού. Οι διαμαρτυρίες στην Κύπρο κλιμακώθηκαν με ανοιχτές συγκεντρώσεις που οργάνωσε η Αριστερή Πτέρυγα σ' ολόκληρη την Κύπρο τον περασμένο Οχτώβρη.

Με τις αγωγές τους οι δυο Τ/Κύπριοι σοσιαλιστές απαιτούν αποζημιώσεις πέραν των £10.000 ο καθένας για:

— «Απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση στην οποία υποβλήθηκε στις 13 γύρω στις 13 και 14/8/1984 από μέλη της Αστυνομικής δύναμης της Κυπριακής Δημοκρατίας και / ή άλλους υπηρέτες ή αντιπρόσωπους της κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας»

— «Παράνομη σύλληψη, κράτηση και φυλάκιση».

— «Παράνομη στέρηση του δικαιώματός τους για «ελεύθερη μετακίνηση μέσα στο έδαφος της Δημοκρατίας και διαμονή σε οποιοδήποτε μέρος της...»

— «Παράνομη και / ή αντισυνταγματική εξορία και / ή εχτοπισμο...»

— «Νόμιμους τόκους και έξοδα».

Σε δήλωσή τους στην εφημερίδα μας οι δυο Τ/Κύπριοι αριστεροί τονίζουν πως οι αγωγές δεν στοχεύουν στην εκδίκηση των προσώπων που ευθύνονται για τα εγκλήματα σε βάρος τους. Στοχεύουν στην προστασία των ιδίων και όλων των Τ/Κυπρίων του Νότου από παρόμοιες ενέργειες στο μέλλον.

Η δίκη και καταδίκη των ενόχων έχει και τεράστια σημασία για ολόκληρο το εργατικό κίνημα, ιδιαίτερα για όσους πιστεύουν στην ερμονική διαβίωση των δυο κοινοτήτων της Κύπρου και πολύ περισσότερο για όσους παλεύουν για το κοινό Μέτωπο των Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων εργαζομένων για μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική. Ο αγώνας των δυο Τ/Κυπρίων πάνω σ' αυτές τις γραμμές τους στοίχισε την εγκληματική μεταχείριση στα χέρια του Ε/Κυπριακού και Τ/Κυπριακού κρατικού μηχανισμού.

Είναι γι' αυτούς τους λόγους που το εργατικό κίνημα πρέπει να αντικρύσει τις αγωγές και την έκβαση τους σαν ένα σημαντικό ζήτημα.

Στο μεταξύ έχουμε πληροφορηθεί από το εργατικό κόμμα της Βρετανίας ότι σε απαντητικές επιστολές του Προέδρου Κυπριανού προς εργατικούς Βουλευτές που διαμαρτυρήθηκαν για την υπόθεση αυτή ο Πρόεδρος διαβεβαιώνει πως «το Σύνταγμα και οι νόμοι της Δημοκρατίας, ιδιαίτερα αυτοί που σχετίζονται με την ελευθερία του προσώπου και τις αρχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα γίνουν πλήρως σεβαστές από τις Αρχές της Δημοκρατίας και από την Αστυνομία στην περίπτωση του Μ. Ονour, όπως και στην περίπτωση όλων των άλλων πολιτών».

Η έμπρακτη απόδειξη της αλήθειας αυτής της διαβεβαίωσης θα είναι η πλήρης διερεύνηση του θέματος και η παραδειγματική τιμωρία των ενόχων.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Η ενότητα του εργατικού κινήματος ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Μια σειρά κλάδοι των εργαζομένων που περιορίζονται σήμερα στις υπηρεσίες βρίσκονται σε αντιδικία με τους εργοδότες και την κυβέρνηση (ΑΗΚ, ΡΙΚ, ΣΥΤΑ, Κυπριακές Αερογραμμές από την πλευρά των Ημικρατικών Οργανισμών, Δημόσιοι Υπάλληλοι και Τραπεζίκοι).

Αφτή η αντιδικία είναι το αποτέλεσμα της σκληρής διαπραγματευτικής στάσης που κρατεί η κυβέρνηση στην ανανέωση των νέων συλλογικών συμβάσεων που έχουν λείξει για τους Ημικρατικούς από το τέλος του '83, ενώ η αντιδικία της ΠΑΣΥΔΥ έχει προκληθεί από την παρέμβαση της Βουλής σχετικά με τα αιτήματα των Δημοσίων υπαλλήλων. Η άρνηση στην ΠΑΣΥΔΥ να διαπραγματευτεί απειθείας με τον εργοδότη/κυβέρνηση, κι η επιβολή περικοπών σε θέσεις και άλλα ωφελήματα σημαίνει στην ουσία την αμφισβήτηση της υπόστασης της ΠΑΣΥΔΥ σαν εκπροσώπου των δημοσίων υπαλλήλων.

Αυτή η σκληρή στάση της εργοδοσίας/Κυβέρνησης δεν είναι σήμερα που βγαίνει στην επιφάνεια.

Απο τις αρχές του '84 είχε βγάλει η εργοδοσία/Κυβέρνηση τα συμπεράσματα της, ότι ακόμα και με την ελαφρία ανάκαμψη την οποία θα είχε η οικονομία μας το '84-85 δεν θα μπορούσε να λύσει τα οικονομικά προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζουν όπως τα ελλείμματα στους προϋπολογισμούς, τεράστιο εξωτερικό χρέος, πτώση των επενδύσεων, ελλείμματα στο ισοζύγιο πληρωμών κ.α.

Έτσι ο πρώην Υπουργός Οικονομικών με μνημόνιο του το οποίο κυκλοφόρησε σε όλες τις διευθύνσεις των Ημικρατικών Οργανισμών και στην ΠΑΣΥΔΥ ανέφερε ότι η Κυβέρνηση δεν θα δεχόταν καμία άφηση των ωφελημάτων των εργαζομένων σαφούς τους τομείς και τους καλούσε να ακολουθήσουν την πολιτική του παγώματος των συμβάσεων και των μισθών.

Το Δ.Ν.Τ. πιέζει

Την πολιτική της κυβέρνησης πρέπει να τη δούμε ακόμα και μέσα στις οδηγίες/πιέσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου προς την Κυβέρνηση που προνοούν περισυλλογή στις Δημόσιες δαπάνες σαν προϋπόθεση για την παροχή δανείων.

Η επίθεση σήμερα ξεκίνησε στον Ημικρατικό, τον Δημόσιο τομέα και στους τραπεζικούς με την δικαιολογία ότι οι εργαζόμενοι στους τομείς αφτούς είναι ψηλόμενοι και αποτελούν τον κυριώτερο ανασταλτικό παράγοντα για την λύση των οικονομικών προβλημάτων. Σαφή της την επίθεση βρήκε η εργοδοσία/Κυβέρνηση συμπαραστάτες τις οργανώσεις των εργοδοτών και των βιομηχάνων, ΟΕΒ και ΚΕΒΕ, γιατί ξέρουν ότι αν καταφέρουν να βγουν νικητές θα προχωρήσουν και στο κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και στον ιδιωτικό τομέα.

Δίνουν την υποστήριξη

τους οι εργοδότες και οι βιομήχανοι στην κυβέρνηση γιατί οι ίδιοι έχουν αναβάλει την καταμέτρηση επίθεσης τους στους εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα, κυρίως στη βιομηχανία. Ξέρουν ότι σήμερα λόγω της δύναμης και της τεράστιας οργανώσεως του εργατικού κινήματος δεν μπορούν να επιβάλουν τις συνταγές τις οποίες πήραν από το Δ.Ν.Τ. Προσπάθησαν να το κάνουν το Φεβράριο του '84 στην ανανέωση των συμβάσεων για τους Οικοδόμους, αλλά όταν είδαν τις κινητοποιήσεις των οικοδόμων και τις απειλούμενες γενικές αντιδράσεις κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να επιβληθούν εύκολα πάνω στους εργαζόμενους.

Οι απειλές συνεχίζονται

Το μόνο το οποίο συνεχίζουν να κάνουν είναι να απειλούν ότι θα επιβάλουν μέτρα για το «καλό της οικονομίας». Μέτρα όπως την αναπροσαρμογή του τιμάρθιμου, την αφαίρεση των πετρελαιοειδών και των έμμεσων φόρων από τον τιμάρθιμο, φορολογία 10%, VAT 5%, παγοποίηση συμβάσεων κ.α. μέτρα τα οποία όμως τρέμουν να τα βάλουν σε εφαρμογή λόγω των κινητοποιήσεων που θα υπάρξουν από το εργατικό κίνημα.

Προτιμούν έτσι να μεταθέτουν των αναμέτρηση με το κίνημα σε μια άλλη πιο ευνοϊκή περίοδο για τους γιατί εξ άλλου διατηρούν ακόμα κάποιο «πάχος» και μπορούν να προσφέρουν μερικά ψίχουλα στους εργαζομένους. Η άνοδος του Τουριστικού ρεύματος το '83-84, η άφηση των εξαγωγών, η ανάπτυξη του εθνικού προϊόντος είναι αφο το οποίο τους επιτρέπει να κάνουν ακόμα παραχωρήσεις.

Όμως οι αστοί και μαζί και η Κυβέρνηση τους βρίσκονται σε τρομερά οικονομικά αδιέξοδα και θέλουν να περισώσουν ότι περισώζεται όσο ακόμα διαρκεί η ανάκαμψη της οικονομίας. Μέσα στο 86 η Παγκόσμια Καπιταλιστική οικονομία θα μπει σε ακόμα πιο βαθειά κρίση με καταστροφικά αποτελέσματα και για την Κυπριακή Οικονομία, σπρώχνοντας έτσι τους αστούς σε ακόμα πιο βαθειά αδιέξοδα.

Πρώτα οι ψηλόμενοι

Για τους λόγους σήμερα προτιμούν να κτυπήσουν τον Ημικρατικό και Δημόσιο Τομέα και τους «ψηλόμενους» του ιδιωτικού τομέα (τράπεζες). Σ' αυτό τους βοηθά και η κωλυσιεργία των ηγεσιών σαφούς τους τομείς.

Αντι από το '83 που έληξαν οι συμβάσεις να κινηθούν δυναμικά και να πιέσουν την Κυ-

βέρνηση/εργοδοσία να παρακαθήσει σε διαπραγματεύσεις για να αποσύρει το μνημόσιο Βασιλείου, συνεχίζουν για ένα χρόνο τις άκαρπες «ειρηνικές» τους προσπάθειες προκαλώντας την αδιαφορία, την απογοήτευση και την αγανάκτηση στους εργαζόμενους καταφέρουν ακόμα οι εργοδότες και κυβέρνηση να επιβάλουν διάσπαση στο εργατικό κίνημα ρίχνοντας τις ευθύνες για το μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα και τα οικονομικά προβλήματα γενικά στους μισθούς των εργαζομένων στον Ημικρατικό και Δημόσιο τομέα. Δυστυχώς μέσα σαφή την παγίδα της κυβέρνησης και των εργοδοτών έπεσαν και συνδικαλιστικές οργανώσεις όπως την ΠΕΟ που έπρεπε να γνωρίζει καλύτερα από όλους και να εξήγα στους εργάτες ποιοι πραγματικά ευθύνονται για την κρίση.

Τα Δημοσιονομικά ελλείμματα και τα άλλα οικονομικά προβλήματα δεν είναι αποτέλεσμα των υψηλών μισθών αλλά είναι το αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος παγκόσμια, που μέσα σαφή δεν βρίσκουν διέξοδο οι αστοί. Από την άλλη τα υπερκέρδη του κεφαλαίου τα σκάνδαλα και οι ατασθαλίες της Κυβέρνησης ανεβάζουν ακόμα πιο ψηλά τα ελλείμματα.

Η ουσία δεν είναι να χαμηλώσουν ή να παγοποιηθούν οι μισθοί στους ψηλόμενους για να φτάσουν οι χαμηλόμενοι το επίπεδο τους, αλλά να παλέψουν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις από κοινού για το καλύτερο βιοτικό επίπεδο των χαμηλών αμειβομένων στον ιδιωτικό τομέα. Γιατί αφο το «ψηλοί» μισθοί είναι αποτέλεσμα της πίεσης των οργανώσεων των Ημικρατικών και Δημοσίων υπαλλήλων μέσα στην περίοδο άνηθησης του συστήματος όπου στην παραμικρή πίεση από μέρους των οργανώσεων αφτών η κυβέρνηση για να διατηρήσει την λειτουργία της κρατικής μηχανής παραχωρούσε τα αιτήματα των οργανώσεων, οδηγώντας τα σαφώς το ύψος.

Στον ιδιωτικό τομέα ακόμα και σε περίοδο ανάκαμψης η φιλοσοφία των οργανώσεων ήταν να διατηρηθούν τα αιτήματα μέσα στα πλαίσια της άφησης της παραγωγικότητας για το καλό της «Εθνικής Οικονομίας».

Μιας «Εθνικής Οικονομίας» όπου οι κεφαλαιοκράτες την αντιλαμβάνονται σαν την διατήρηση των κερδών τους σε βάρος της εργατικής τάξης, σαν φοροδιαφυγή, σαν εξαγωγή των κεφαλαίων τους στις Ελβετικές τράπεζες.

Η Πολιτική της ΠΕΟ πρέπει ν' αλλάξει

Την πολιτική της η ΠΕΟ την εφάρμοζε έτσι γιατί ήταν δεμένη με την πολιτική της συνεργασίας με τους «πατριώτες» αστούς και δεμένη πιο πρόσφατα με το μίνιμουμ πρόγραμμα, πολιτική που δεν της επέτρεπε μια μαχητική διεκδίκηση των εργατικών αιτημάτων.

Όμως σήμερα με το σπάσιμο του μίνιμουμ, όπου η αστι-

κή τάξη έδειξε ότι κάνει συμφωνίες με εργατικά κόμματα μόνο και μόνο για να κτυπά το εργατικό κίνημα και να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της αφτή η πολιτική της ΠΕΟ πρέπει να αλλάξει.

Η ίδρυση της νέας συντεχνίας της ΠΕΟ στους Ημικρατικούς οργανισμούς όπου για δεκαετίες ολόκληρες κυριαρχούσε η Δεξιά που εκπροσωπούσε τα αστικά συμφέροντα είναι μια σημαντική εξέλιξη, και θα μπορούσε να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στις αντιδικίες με την κυβέρνηση.

Οι πρόσφατες συνελεύσεις των εργαζομένων στις υπηρεσίες (ΠΑΣΥΔΥ, ΡΙΚ, ΑΗΚ και τράπεζες) έχουν δείξει πως οι εργαζόμενοι έχουν διάθεση να παλέψουν.

Όμως η διάθεση από μόνη της δεν είναι αρκετή. Πρέπει να συντονίσουμε και να οργανώσουμε την πάλη μας σε όλα τα επίπεδα και σ' όλους τους τομείς.

Αφο είναι απαραίτητο να γίνει γιατί η Κυβέρνηση μπορεί λόγω ακριβώς αφτής της αγωνιστικής διάθεσης να κάνει ένα βήμα προς τα πίσω, όμως δεν θα τα παρατήσει. Θα βρει μέθοδο να αποπροσανατολίσει το κίνημα από τις διεκδικήσεις του. Η πιο προσφιής της μέθοδος είναι η χρησιμοποίηση, του εθνικισμού μέσα από τα αδιέξοδα της αστικής τάξης στο Εθνικό θέμα για να πετύχει τα σχέδια της.

Να προετοιμάσουμε την αντεπίθεση

Γι' αφο το διαχωρισμός της εργατικής τάξης σε ψηλόμενους και χαμηλόμενους, σε Δημόσιους και βιομηχανικούς εργάτες μόνο ζημία μπορεί να προσφέρει στο κίνημα.

Οι τομείς των Δημόσιων, Ημικρατικών, Τραπεζικών υπαλλήλων είναι ζωτικής σημασίας. Μέσα στη σύγκρουση με τους αστούς η βοήθεια και η συμπαράσταση που μπορούν να προσφέρουν είναι τεράστια.

Μόνο κάτω από μια ενότητα που θα έχει σαν άμεσο αποτέλεσμα την δημιουργία ενός συνδικαλιστικού δημοκρατικού Κογκρέσσου, οπλισμένου με ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα διεκδικήσεων, που θα περνούν μέσα από την κρατικοποίηση -εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις να αντιμετωπίσουμε την επίθεση της αστικής τάξης και της κυβέρνησης της και να προστατεύσουμε το βιοτικό μας επίπεδο και τις οργανώσεις μας προετοιμαζόμενοι για την αντεπίθεσή μας.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Οι Τραπεζικοί

δεν θ' ανεχτούν νέο ξεπούλημα

Οι διαπραγματεύσεις για τα αιτήματα των τραπεζοϋπαλλήλων παίρνουν νέα τροπή μετά από την χθεσινή συνάντηση της διαπραγματευτικής επιτροπής της ΕΤΥΚ με αντιπροσωπεία του εργοδοτικού συνδέσμου τραπεζών.

Ο μεσολαβητής του υπουργείου φαίνεται να έχει δώσει κάποια συμβιβαστική πρόταση για λύση και στις δυο πλευρές.

Απο την μέχρι τώρα στάση της εργοδοτικής πλευρας φαίνεται καθαρά πως δεν έχουν διάθεση να ικανοποιήσουν τα δίκαια αιτήματα των τραπεζοϋπαλλήλων παρ' όλα τα εκατομμύρια που κερδίζουν και παρ' όλο που οι μέτοχοι παίρνουν μερίσματα γύρω στο 15% χωρίς αυτοί να έχουν κουνήσει καν το δακτυλάκι τους.

Το ύψος των αιτημάτων αυτών που κοπιάσαν για να βγουν αυτά τα κέρδη είναι μόλις 13.7% για δυο χρόνια, όμως η εργοδοσία δεν είναι διαθετική να τα ικανοποιήσει.

Και όχι μόνο δεν είναι διαθετικοί να δώσουν αλλά έχουν σαν σκοπό τους να πάρουν πίσω κεκτημένα δικαιώματα.

Το κλίμα που επικρατεί ανάμεσα στην βάση των τραπεζοϋπαλλήλων και ηγετικών στελεχών τους είναι: καμία υποχώρηση στα δίκαια αιτήματα τους. Την απόφαση για τα αιτήματα θα πρέπει να την πάρει η βάση των υπαλλήλων σε γενικές συνελεύσεις πριν επιτευχθεί συμφωνία μεταξύ της ηγεσίας της ΕΤΥΚ και των εργοδοτών και να μην δεχθεί κανένα ξεπούλημα των αιτημάτων της.

Ας σκεφτεί καλά η ηγεσία της ΕΤΥΚ πριν αποφασίσει για υποχωρήσεις. Οι τραπεζοϋπάλληλοι, δεν δέχονται άλλο ξεπούλημα. Θα το αποδείξουν αυτοί στο επόμενο συνέδριο.

Τραπεζικός υπάλληλος

ΕΚΦΡΑΣΗ

Γιατί όχι λοιπόν;

«Η συνεργασία ενός Κομμουνιστικού Κόμματος μ' ένα αστικό κόμμα είναι πολύ δύσκολη. Ακόμα και η συνεργασία σοσιαλιστών - κομμουνιστών θα ήταν προβληματική».

«Αν εγκρίνουμε το πρόγραμμα που θα ετοιμαστεί, μπορούμε να συνεργαστούμε με το ΔΗΚΟ, γιατί όχι».

Οι δηλώσεις αυτές που έκανε ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ δρ. Β. Λυσσαρίδης στη Γενη Ντουζεν στις 22 του Γενάρη σηματοδοτούν την πλήρη ιδεολογική χρεωκοπία της ηγεσίας της ΕΔΕΚ και την ολοκλήρωση της δεξιάς της στρώσης.

Γιατί όχι λοιπόν συνεργασία με το ΔΗΚΟ; Ας αφήσουμε όμως την ίδια την ηγεσία της ΕΔΕΚ να απαντήσει στη δική της ρητορική ερώτηση.

«Το ΔΗΚΟ στην εσωτερική, κοινωνική και οικονομική πολιτική ακολουθεί τους κανόνες της ελεύθερης οικονομίας, στηρίζει το κεφάλαιο και δίνει προνόμια στους εργοδότες. Η πολιτική αυτή έχει την υποστήριξη του ΔΗΣΥ και την ανοχή του ΑΚΕΛ».

(Από την Έκθεση Δράσης προς το Δ' Συνέδριο. Δημοσιεύεται στο 2ο τεύχος του περιοδικού της ΕΔΕΚ Σοσιαλισμός θεωρία και Πράξη Οκτώβρης 84)

Την ερώτηση του Λυσσαρίδη την απαντά και το ίδιο το καταστατικό του κόμματος του οποίου προεδρεύει:

«Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ δέχεται τη σοσιαλιστική ιδεολογία σαν την κοσμοθεωρία και μέθοδο που καθοδηγεί και φωτίζει την εργατική τάξη και το λαό στην πορεία για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού».

Χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να δεχτεί κανένας πως η συνεργασία με το κόμμα που «στηρίζει το κεφάλαιο» αποτελεί μέθοδο «που καθοδηγεί και φωτίζει την εργατική τάξη... στην πορεία για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού».

Κι αν δεχτούμε έστω ότι το καταστατικό αυτό ψηφίστηκε σε μια πολύωρη επαναστατική περίοδο που υπήρχαν ακόμα στο κόμμα οι φραξιονιστές (που αποβλήθηκαν ασφαλώς αργότερα) και δεν εκφράζει τώρα την ηγεσία του κόμματος πως συμβαδίζει ο μη αποκλεισμός της συνεργασίας με το ΔΗΚΟ έστω με τις συνεδριακές αποφάσεις του Δ' Συνεδρίου το οποίο ξεκαθάρισε με τους φραξιονιστές αφού τους απαγόρευσε την είσοδο και το διαίτημα έφεσης;

Και πως θα συνεργαστεί ο Λυσσαρίδης με το κόμμα αυτο του κεφαλαίου για το οποίο η ίδια η Έκθεση Δράσης προς το Δ' Συνέδριο αναφέρει:

«στον κοινωνικό και οικονομικό Τομέα η αναζήτησή νέων δομών μας φέρ-

νει σε σύγκρουση με τα κόμματα της δεξιάς ΔΗΚΟ και ΔΗΣΥ»;

Το πιο παράδοξο απ' όλα (και το πιο ύποπτο) είναι πως η δήλωση αυτή γίνεται ένα μόνο μήνα μετά την καταγγελία της συνεργασίας ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ από τον Κυπριανού. Σε μια εποχή που τα μέλη και οι οπαδοί του ΑΚΕΛ έχουν απογοητευτεί και πολλοί αγανακτίζουν με την ηγεσία τους για την παγίδα της συνεργασίας με το ΔΗΚΟ έρχεται η ηγεσία της ΕΔΕΚ προς την οποία φυσιολογικά θα μπορούσαν να στραφούν σαν εναλλακτική διέξοδο να φλερτάρει με την ιδέα της δικής της συνεργασίας με το κόμμα αυτο του κεφαλαίου.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που η ηγεσία της ΕΔΕΚ σώζει τους ηγέτες του ΑΚΕΛ από τα αδιέξοδα της πολιτικής τους.

Όταν ανακοινώθηκε η συνεργασία ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν ζητούσε εξηγήσεις από τους κομμουνιστές γιατί να υποστηρίξουν το κόμμα του κεφαλαίου αλλά ζητούσε εξηγήσεις από τον Κυπριανού γιατί να στηρίζεται στο ΑΚΕΛ. Αργότερα Ακολούθησε την πολιτική της «λαϊκής συμφιλίωσης», του «υπερκομματικού» Προέδρου τους εναγκαλισμούς με τους βιομήχανους, δημιούργησε το Μέτωπο Εθνικής Σωτηρίας (τη δική της συνεργασία με τους αστούς) κι έφτασε να αποκαλεί τον Κυπριανού «εθνική καταστροφή» (ομιλία στο Sunhall) και να υποστηρίζει το λευκό σε περίπτωση που θα δινόταν μάχη τη δεύτερη Κυριακή μεταξύ Κληρίδη — Κυπριανού.

Αυτή η πολιτική επέτρεψε στην ηγεσία του ΑΚΕΛ να μιλά για «μαύρα μέτωπα» κι αφάιρεσε κάθε πιθανότητα εκλογικής επιτυχίας του κόμματος. Αυτή την πολιτική σωστά αποκάλυψε τότε η Σοσ. Έκφραση (Ιούλης 82) «Αναπάντεχο ουρανοκατέβато δώρο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ».

Φαίνεται πως η ηγεσία της ΕΔΕΚ είναι ανίκανη να βγάλει οποιοδήποτε διδάγμα από το παρελθόν. Αν τότε, όπως και τώρα, καλούσε ανοιχτά το ΑΚΕΛ να εγκαταλείψει το δεξιό Κυπριανού (την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας σήμερα) υπέρ της συνεργασίας των δυο κομμάτων σ' ένα ενιαίο Μέτωπο της Αριστερας για διεκδίκηση της εξουσίας, θα δημιουργούσε ένα σίφουνα προβληματισμού μέσα στις μάζες του ΑΚΕΛ και θα μεταμόρφωνε την ΕΔΕΚ στον κυριώτερο πόλο έλξης της εργατικής τάξης και της νεολαίας, όπως έγινε την περίοδο 74—76.

Φαίνεται όμως πως εκτός από το καταστατικό και τις Συνεδριακές αποφάσεις η ηγεσία της ΕΔΕΚ έχει αποφασίσει να εγκαταλείψει και κάθε προανατολισμό για να γίνει ένα ισχυρό μαζικό κόμμα στην υπηρεσία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού.

Δημόσιοι - Ιδιωτικοί Υπάλληλοι ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Οι αυθαίρετες μονομερείς ενέργειες της βουλής πλήττουν καίρια κεκτημένα δικαιώματα και ζωτικά συμφέροντα των Δημοσίων Υπαλλήλων. Η ΠΑ.ΣΥ.-Δ.Υ. έχει καθήκο να παλαίψει με νύχια και με δόντια για να προστατέψει τα συμφέροντα των εργαζομένων μελών της.

Οι αυθαίρετες αυτές ενέργειες της βουλής άρχισαν με την απόρριψη του Νομοσχεδίου για το Ταμείο Ευημερίας των Κρατικών Υπαλλήλων το Δεκέβρη του 82 και συνεχίστηκαν με την απόρριψη των συμφωνιών της Αναδιάρθρωσης στη Δημόσια Υπηρεσία το Μάρτη του 84 και με τις πρόσφατες αποφάσεις της κατά τη ψήφιση των προϋπολογισμών του 85 που αφορούν την κατάργηση μονίμων θέσεων που

αρκείας (αν χρειαστεί) τότε θέτει σε μεγάλο κίνδυνο τα κεκτημένα δικαιώματα των Δ.Υ. και θα είναι υπόλογη σ' αυτούς.

Το όλο θέμα που δημιουργήσε η βουλή, δεν αφορά μόνο τη ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ., αλλά ολόκληρη την Εργατική Τάξη και είναι υποχρέωση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων να συμπαρασταθούν στη ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. (και η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. να ζητήσει τη συμπαράστασή τους - Η ΔΕΟΚ έχει ήδη στείλει τηλεγράφημα συμπαράστασης) για να αποκατασταθούν οι παραβιασθείσες συλλογικές συμβάσεις στο δημόσιο τομέα. Οι ενέργειες αυτές της βουλής από τη μια καταπατούν θεμελιώδεις συνδικαλιστικές αρχές και από την άλλη ενθαρρύνουν τους ιδιώτες

σθουσυντήρητων οποιασδήποτε ομάδας εργαζομένων θα καταλήξει σε μεγιστοποίηση των κερδών των επιχειρημάτων, των εμπόρων και των καπιταλιστών. Οτιδήποτε αφαιρεθεί από τους Δ.Υ. δεν είναι στους μισθωτούς που θα πάει, αλλά στες τζέπες των καπιταλιστών.

Στο καπιταλιστικό σύστημα, τα σπασμένα της κρίσης, τα πληρώνουν πάντα οι εργαζόμενοι αντί οι κεφαλαιοκράτες αστοί που πραγματικά φταίνε για την κρίση. Έτσι, μετά τους Δ.Υ. το επόμενο θύμα της επίθεσης των αστών θα είναι οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα.

Όλα αυτά, όλες οι συντεχνίες, έχουν καθήκο να τα ξεκαθαρίσουν στους εργαζόμενους

υπάρχουν στους προϋπολογισμούς επι σειράν ετών, ακόμα και θέσεων που ΚΑΤΕΧΟΝΤΑΙ από υπηρετούντες μονίμους Δημοσίου Υπαλλήλους.

Οι Δ.Υ. έχουν όλη τη διάθεση και αγωνιστικότητα για να προστατέψουν τα συμφέροντά τους. Αυτό αποδείχτηκε και στη 2ωρη στάση εργασίας που έγινε στις 10 Ιανουαρίου όπου απήφθησαν τη βροχή και έλαβαν μέρος σύσσωμοι στην πορεία προς τη βουλή. Το απέδειξαν οι Έκτακτοι Δ.Υ. με τη Παγκύπρια συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στις 25 του Γενάρη (απόγευμα) στο οίκημα της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. στη Λευκωσία. Αυτή η αποφασιστικότητα των Δ.Υ. δεν πρέπει να παραγνωριστεί και να μείνει ανεκμετάλλευτη από την ηγεσία της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ.

Στον αγώνα που άρχισε η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. για προστασία των συμφερόντων των μελών της, έχει στο πλευρό της όλο το εργαζόμενο δυναμικό της Δημοσίας Υπηρεσίας. Αυτό πρέπει να γίνει συνείδηση στην ηγεσία της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ., να πιστέψει στη δύναμη των εργαζομένων και να προχωρήσει αποφασιστικά στον αγώνα της. Σε καμία περίπτωση δε θα πρέπει να δειλιάσει ή να αρκестεί και πάλι σε υποσχέσεις και να αναβάλλει τα περιττά μέτρα που έχει εξαγγείλει. Αν για οποιοδήποτε λόγο, υποχωρήσει ή δειλιάσει να προχωρήσει και σε απεργία δι-

εργοδότες να καταπατούν τις συλλογικές συμβάσεις μιμούμενοι το άθλιο παράδειγμα της βουλής.

Το κλίμα που τόσο σκόπιμα και έντεχνα καλλιεργήθηκε από τους έμπορους και βιομήχανους κεφαλαιοκράτες σε βάρος των Δ.Υ. θα πρέπει τόσο η ΠΑ.ΣΥ.-Δ.Υ. όσο και οι άλλες συντεχνίες να το διαλύσουν εξηγώντας στα μέλη τους, τους πραγματικούς σκοπούς των αστών βιομηχάνων.

Η δικαιολογία που φέρνουν οι βιομήχανοι ότι το κρατικό μισθολόγιο είναι η κύρια αιτία για τα δημοσιονομικά Ελλείμματα και κατ' επέκταση τα γενικότερα προβλήματα της οικονομίας του τόπου είναι γελοία. Η οικονομική κρίση είναι αντανάκλαση των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος και δεν ωφείλεται στους μισθούς των 27 διευθυντών σ' ολόκληρη τη Δημ. Υπηρεσία ούτε στους μισθούς των 155 εργαζομένων σε ψηλές κλίμακες (Α15, Α14). Τα δημοσιονομικά ελλείμματα και η οικονομική κρίση γενικότερα οφείλεται στη φοροδιαφυγή, φοροαποφυγή, στη μεγιστοποίηση των κερδών και στη συσσώρευση πλούτου από τους αστούς κεφαλαιοκράτες και όχι στες απολαβές των μισθωτών.

Στην καπιταλιστική κοινωνία, οποιοσδήποτε αποκεφαλίσμος των απολαβών των μι-

και να αποκαλύψουν τους πραγματικούς σκοπούς των αστών για να αποφευχθεί η διάσπαση που προσπαθούν να σπείρουν ανάμεσα στους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που εργάτες του Ιδιωτικού Τομέα θα πρέπει να παλαίψουν μαζί με τους Δ.Υ. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που τώρα απαιτείται περισσότερο από κάθε άλλη φορά η ενότητα των συντεχνιών. Μια ήττα της ΠΑ.-ΣΥ.Δ.Υ. θα σήμαινε αυτόματα, και την ήττα όλων των εργαζομένων γιατί πολύ δύσκολα θα μπορεί ο οποιαδήποτε συντεχνία να εμποδίσει τους εργοδότες από τη παραβίαση συλλογικών συμβάσεων. Όλες μαζί λοιπόν οι συντεχνίες θα πρέπει να συμπαρασταθούν στην ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. για ν' αποτελέσει τροχοπέδη και να βάλει τέρμα στην επίθεση των αστών που απειλούν ακόμα και την αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή.

Μια τέτοια πολιτική θα συνένωνε όλους τους εργαζόμενους σ' ένα κοινό αγώνα ενάντια στους βιομήχανους, τους έμπορους, τους Τραπεζίτες και θ' αφήνε τους καπιταλιστές ξεκρεμαστούς και αδύναμους να επιφέρουν οποιαδήποτε κτυπήματα στην Εργατική Τάξη.

Μάριος Β.
Δημ. Υπάλληλος

Τα καθήκοντα της Τ/Κ αριστερας

Δέκα χρόνια μετά το βίαιο διαχωρισμό Ε/Κ και Τ/Κ και 14 μήνες μετά την ανακήρυξη του «κράτους» Ντενκτάς, οι Τ/κυπριακές μάζες συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο πως ο καπιταλισμός δεν μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα, ούτε οικονομικό ούτε κοινωνικό μα ούτε και το εθνικό πρόβλημα.

Μετά την ανακήρυξη είδαμε την Τ/Κ εργατική τάξη να κατεβαίνει σε συλλαλητήριο ενάντια στις αυξήσεις των τιμών και την οικονομική καταπίεση (Γενάρης 84). Κύριοι οργανωτές του συλλαλητηρίου ήταν τα δύο αριστερά κόμματα (Κοινωνικής Απελευθέρωσης και Ρεπουβλικάνικο). Οι αντικειμενικές συνθήκες και η πίεση των μαζών έσπρωξαν τους ηγέτες της αριστεράς σ' ένα ενιαίο μέτωπο δράσης.

Οι λίγες ψευδαισθήσεις που είχαν οι Τ/κυπριακές μάζες για το κράτος τους άρχισαν να ξεθωριάζουν.

Η συνεχιζόμενη όξυνση της οικονομικής κρίσης και η εντεινόμενη αντιπολιτευτική στάση των αριστερών κομμάτων πολλαπλασίασαν τα προβλήματα του Ντενκτάς.

Αυτή η έσωτερική πίεση ήταν ένας από τους καθοριστικούς παράγοντες που έσπρωξαν τον Ντενκτάς να κινηθεί στες γνωστές παραχωρήσεις του σε μια προσπάθεια να στρέψει την προσοχή στο κυπριακό πρόβλημα.

Την ίδια περίοδο ο Οζγκιούρ δήλωνε πως «όσο μας κυβερνούν Ντενκτάς και Κυπριανού δεν μπορεί να υπάρξει λύση». Παράλληλα ο Ντουρντουράν σε άρθρο του στην Ορτάμ μιλούσε για την αναγκαιότητα κοινών κομμάτων και οργανώσεων Τ/Κυπρίων και Ε/Κυπρίων. Η ταξική αναμέτρηση συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια του '84 και κορυφώθηκε στο τέλος του χρόνου. Ενώ ο Ντενκτάς προσπαθούσε να «λύσει» το Κυπριακό στη Νέα Υόρκη, οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι κάτω από το βόρος της οικονομικής κρίσης κατέβαιναν σε γενική απεργία που οργανώθηκε κύρια από τα Τ/Κ αριστερά κόμματα.

Συμπερασματικά, ο περασμένος χρόνος ήταν ένας χρόνος όξυνσης των προβλημάτων, οικονομικών και κοινωνικών, για την Τ/Κυπριακή εργατική τάξη. Τα κόμματα και οι οργανώσεις της αναγκάστηκαν έτσι να σκληρύνουν την αντιπολιτευτική τους στάση προς το καθεστώς του Ντενκτάς, στηριζόμενα στην ίδια τη δύναμη της εργατικής τάξης - έστω και σε μικρό βαθμό. Το ζήτημα της ενότητας της αριστεράς βγήκε πολλές φορές στην επιφάνεια από τες ίδιες τες αντικειμενικές συνθήκες, που είναι ήδη υπερώριμες για την υλοποίησή του. Αν καθυστερεί η εφαρμογή του στην πράξη αυτό οφείλεται μονάχα στες ηγεσίες των αριστερών κομμάτων, που παρά την αντιπολιτευτική τους στάση στο τέλος αδυνατούν να δώσουν την εναλλακτική σοσιαλιστική προοπτική και δέχονται τες αστικές διαδικασίες.

Αυτό το τελευταίο φάνηκε ξεκάθαρα με τες τελευταίες εξελίξεις στο κυπριακό και τη συνάντηση κορυφής. Μάλιστα με την κατάρρευση της συνάντησης ο αρχηγός του Ρεπουβλικάνικου Κόμματος Οζγκιούρ αδυνατώντας να προτείνει μια πειστική διέξοδο το μόνο που είχε να προτείνει είναι «να γίνει μια νέα συνάντηση». Ο δε Μπόζκουρτ του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης επέρ-

ριψε την ευθύνη στην αδιαλλαξία των Ε/Κ. Οι ηγεσίες και των δύο αριστερών κομμάτων δεχόμενοι πως το κυπριακό θα λυθεί στις συνομιλίες των αστών δέχονται έτσι τους χειρισμούς και τες μεθόδους του Ντενκτάς για τη λύση του Κυπριακού.

Είναι αυτό που στο τέλος από τη μια επιτρέπει στον Ντενκτάς να επιπλέει και από την άλλη δημιουργα αυταπάτες στην εργατική τάξη όσον αφορά τες δυνατότητες λύσης μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια.

Η θέση αυτή των ηγετών της αριστεράς τους αφαιρεί τις δυνατότητες για εκλογική νίκη στις ερχόμενες εκλογές του Ιούνη. Αντίθετα τους οδήγησε στο μετριασμό της κριτικής προς τον Ντενκτάς πράγμα που σε συνδυασμό με την γενική αντίληψη που σερβίρεται στο Νότο ότι για όλα φταίει ο Κυπριανού αυξάνει τις εκλογικές δυνατότητες του Ντενκτάς.

Όμως ανάλογες θέσεις πήραν και οι ηγεσίες των Ε/Κυπριακών αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Και είναι απ' εδώ που ξεκινούν οι ευθύνες τους για το συνεχιζόμενο διαχωρισμό της Ε/Κυπριακής και Τ/Κυπριακής εργατικής τάξης. Γιατί από τη στιγμή που οι ηγεσίες αυτές δέχονται τες μεθόδους των Ε/Κυπρίων αστών δεν μπορούν να βοηθήσουν και να προσφέρουν προς την κατεύθυνση της κοινής δράσης των Ε/Κυπριακών και Τ/Κυπριακών εργατικών κομμάτων και τέλος στη δημιουργία του κοινού μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για τη διεκδίκηση της εξουσίας. Επομένως αν ο Ντεν-

Οι κινητοποιήσεις των Τ/Κ εργαζομένων συνεχίζονται και μετά τη γενική απεργία του Δεκεμβρη. Η αποικιακής μορφής οικονομική συμφωνία με την Τουρκία στηρίζεται στην καταπίεση των εργαζομένων.

Οι Τ/Κύπριοι υπάλληλοι της Αγροτικής Τράπεζας - έχει και Τούρκους υπαλλήλους μια και είναι Τουρκική Τράπεζα - απεργούν εδώ και 23 μέρες (φωτογραφία). Αιτία για την απεργία οι χαμηλοί μισθοί -αμείβονται με 33 χιλ. Λ.Τ. το μήνα ενώ οι Τούρκοι υπάλληλοι με 90 χιλ. Λ.Τ. - η μη παροχή 13ου και διάφορα άλλα ωφελήματα.

Την απεργία υποστήριξαν με ανακοινώσεις που έκαναν η συντεχνία ΝΤΕΒΙΣ και τα αριστερά κόμματα.

Ακόμα σε ένδειξη συμπαράστασης στον αγώνα των απεργών στες 20/1 έκλεισαν για 2 ώρες όλα τα καταστήματα της Κερύνειας.

κτάς συνεχίζει να κρατείται στην εξουσία αυτό οφείλεται στην αδυναμία των ηγεσιών των αριστερών κομμάτων, και των Τ/Κυπριακών αλλά και των Ε/Κυπριακών που αδυνατούν να προτείνουν την σοσιαλιστική προοπτική σαν τη μόνη διέξοδο στα οικονομικά, κοινωνικά και εθνικά προβλήματα.

Σ' αυτή την αλήθεια όμως θα καταλήξουν οι Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες, ξεπερνώντας αν χρειαστεί τες ηγεσίες τους, μέσα από τα κτυπήματα των καπιταλιστών και του συστήματός τους.

Ο ρόλος όμως των αριστερών κομμάτων είναι να καθοδηγούν την εργατική τάξη. Έχουν

καθήκο να προχωρούν πέρα από τες εμπειρίες της δείχνοντας τες διεξόδους.

Αυτό το καθήκον καλούνται να εκπληρώσουν σήμερα τα Τ/Κ αλλά και τα Ε/Κ εργατικά κόμματα.

Μουσα Ονour

Χημικές Βιομηχανίες

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Η υπόθεση των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών ξεπέρασε τα όρια του απλού σκανδάλου. Η εγκληματική αδιαφορία της κυβέρνησης κι η αδυναμία της να πάρει κάποια απόφαση για το μέλλον της βιομηχανίας συνιστά πρόκληση και προσπάθεια εξαπάτησης της νομοσύνης της εργατικής τάξης.

Για 8 μήνες, κι αφού 300 εργάτες ρίχτηκαν στο δρόμο, δίνονται υποσχέσεις, αναβολές, και ξανα υποσχέσεις, ενώ κάθε μέρα αδράνειες του εργοστασίου στοιχίζει δεκάδες χιλιάδες λίρες.

Τους πρώτους μήνες που έκλεισαν οι Ε.Χ.Β., η κυβέρνηση δικαιολογούσε την αδυναμία της στην έκθεση των εμπειρογνομώνων που «καθυστερούσε». Αργότερα ήρθαν οι «διαβουλεύσεις» των αρμοδίων και του υπουργικού και μετά νέα καθυστέρηση του θέματος στη βουλή. Μέχρι που στη συνεδρία της Βουλής στες 24 του Γενάρη 85 δόθηκε στην κυβέρνηση νέα προθεσμία ενός μήνα για να καταθέσει όλα τα έγγραφα και στοιχεία που αφορούν τες Ε.Χ.Β., αλλιώς θα πάρει αποφάσεις η ίδια η Βουλή.

Και το ζήτημα δεν είναι απλώς ότι η κυβέρνηση καθυστερεί, αλλά αν πραγματικά μπορεί να δώσει τη λύση στο πρόβλημα των Ε.Χ.Β., μια λύση που θα είναι μόνιμη και προς όφελος των εργαζομένων και της κοινωνίας γενικότερα.

Κάτι τέτοιο όμως αντιστρατεύεται τα συμφέροντα της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» γιατί η κρατικοποίηση της βιομηχανίας κάτω από εργατικό έλεγχο είναι η μοναδική λύση που δεν θα επιστρέψει ξανα την κακοδιαχείριση τες σπατάλες και τέλος τη χρεωκοπία και νέες απολύσεις εργατών.

Για να πετύχουμε όμως την κρατικοποίηση χρειάζεται δυναμικός αγώνας από τους ίδιους τους εργαζομένους, από τα κόμματα και τες οργανώσεις τους. Κι ενώ οι εργάτες απόδειξαν επανειλημμένα αυτή τους τη διάθεση, η ηγεσία τους βρήκε κάθε τρόπο για να σταματήσει τες δικαίες διεκδικήσεις τους ενάντια στες απολύσεις για διενέργεια διαχειριστικού ελέγχου και τιμωρία των ενόχων, για επαναλειτουργία του εργοστασίου κάτω από εργατικό έλεγχο.

Αυτή την αδυναμία που

έδειξαν οι συντεχνίες ΠΕΟ-ΣΕΚ από την πρώτη μέρα που παρουσιάστηκε το πρόβλημα έρχονται σήμερα να συνεχίσουν οι ηγέτες των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Γιατί τι έχουν κάνει όλη αυτή την περίοδο των 8 μηνών; Γιατί αφήνουν την ηγεσία του Συναγερμού να δημαγωγεί στη Βουλή και στα έντυπα τους αρνούμενοι να προτείνουν τίποτα το διαφορετικό; **ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ Ε.Χ.Β.;**

Τα αριστερά κόμματα έχουν υποχρέωση απέναντι στην εργατική τάξη να παλαίψουν και μέσα και έξω από τη Βουλή για το αίτημα της κρατικοποίησης.

Η πιθανή περίπτωση να αρνηθεί η ηγεσία του Συναγερμού να ψηφίσει κάτι τέτοιο, στη Βουλή θα φανερώσει μπροστά στα μάτια όλου του λαού ότι οι κύριοι αυτοί δεν ενδιαφέρονται για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και της ίδιας της κοινωνίας, αλλά χρησιμοποιούν την περίπτωση των Ε.Χ.Β., απλά και μόνο για δημαγωγία. Η στάση όμως των αριστερών κομμάτων είναι αυτό που τους επιτρέπει να παρουσιάζονται όπως παρουσιάζονται.

Τα εκατομμύρια που σπαταλήθηκαν για να στηθούν οι Ε.Χ.Β. και τα λεφτά που χάνονται καθημερινά πρέπει να τα

πληρώσουν οι πραγματικοί ένοχοι και όχι οι εργαζόμενοι. Η σύσταση μιας διερευνητικής επιτροπής θα αποδώσει προς αυτή την κατεύθυνση μόνο αν σ' αυτή συμμετέχουν και εκπρόσωποι των ιδίων των εργαζομένων στες Ε.Χ.Β. και του συνδικαλιστικού κινήματος γενικά και όχι μόνο κάποιοι τεχνοκράτες που θα διορίσει η κυβέρνηση. Γιατί οι εργαζόμενοι ξέρουν καλύτερα από κάθε «αρμόδιο» τι πραγματικά δεν λειτούργησε σωστά και ποιοι ευθύνονται γι' αυτό.

Οι ηγέτες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ θα πρέπει να αναλάβουν τες ευθύνες τους. Αν οι αστοί αποφάσισαν πως η επαναλειτουργία των Ε.Χ.Β., δεν τους συμφέρει, αυτό δεν ισχύει και για τους εργαζομένους. Τη στιγμή που κινδυνεύει το μέλλον ολόκληρης της Ε.Μ.Ε., είναι αδιανόητο οι αριστεροί ηγέτες να μην απαιτούν την κρατικοποίηση τους και να μην οργανώνουν τους εργάτες για τη δυναμική διεκδίκηση αυτής της λύσης.

Η κρατικοποίηση με τη συμμετοχή και τον έλεγχο από τους εργαζομένους, τες συντεχνίες και το κράτος, είναι η μοναδική λύση. Διαφορετικά θα συνεχιστεί το έγκλημα των αστών με ακόμα πιο αρνητικές επιπτώσεις για την εργατική τάξη.

Γιώργος Κάψης

Η Κατάρρευση της Κοινοπραξίας Και τα καθήκοντα της αριστερας

Η καταγγελία της συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ από τον Κυπριανού στις 22 Δεκέμβρη 84 έρχεται να σφραγίσει την πορεία κατάρρευσης της που ξεκινά από την μερα υπογραφής του «Μίνιμουμ προγράμματος». Η σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα κατάρρευση της έρχεται να αποδείξει για μια ακόμα φορά

το αδύνατο της συνεργασίας μεταξύ των Αριστερών και δεξιών κομμάτων σαν αποτέλεσμα των ασυμφιλίωτων ταξικών διαφορών και συμφερόντων που αυτά τα κόμματα είναι ταγμένα από τη φύση τους - και από τη δομή του καπιταλιστικού συστήματος - να εξυπηρετούν.

και την αδυναμία της να προβάλει μια εναλλακτική προοπτική για την εργατική τάξη.

Μας δείχνει ακόμα τις προθέσεις της αστικής τάξης απέναντι στις μάζες των εργαζομένων όπως εκφράζονται μέσα από την επίθεση αυτή του Κυπριανού που σημαδεύει την απαρχή της σκλήρυνσης της στάσης της αστικής τάξης απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Ο Κυπριανού αφού βασί-

στηκε πάνω στους ψήφους των Ακελικών μαζών για να κερδίσει τις προεδρικές, σήμερα — 20 μήνες μόνο μετά την εκλογή του — κλωτσο το ΑΚΕΛ στην προσπάθεια του να εξομαλύνει τις σχέσεις τους με τους αστούς, να μετριάσει τις πιέσεις από πλευράς ΔΗΣΥ, πιστεύοντας ταυτόχρονα και εναποθέτοντας ελπίδες για ενεργότερη παρέμβαση του Αμερικάνικου παράγοντα για λύση του Κυπριακού.

πιο αντιδραστικό κατασκευασμα — τη δημιουργία κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. (Δηλαδή μια κυβέρνηση που θα φέρνει σε συνεργασία και τον άλλοτε προδότη Κληρίδη και το κόμμα του το κατ' εξοχήν αστικό κόμμα της Κύπρου)

«Εμείς δεν αποκρύψαμε ποτέ την άποψη μας ότι όλα τα κόμματα και οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου πρέπει να τείνουν προς αυτόν τον στόχο, δηλ. μιας Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Αυτό επιβάλλουν οι περιστάσεις που περνάμε» (Ανακοίνωση του Π.Γ. της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ 28/12/84).

Η τελευταία εμπειρία του «μίνιμουμ», τα νέα αδιέξοδα που μας οδήγησε η δεξιά στο Κυπριακό και η συσσώρευση των κοινωνικοοικονομικών προβλημάτων φέρνει ξανά στο προσκήνιο το ζήτημα της συνεργασίας των δύο αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ.

Η επιμονή σε συνεργασίες με την δεξιά αποσπείρει την εργατική τάξη από μια δική της ανεξάρτητη πολιτική για τα δικά της ταξικά συμφέροντα και την αφήνει εκτεθειμένη απέναντι στις επιθέσεις των αστών.

Η εργατική τάξη σήμερα είναι δυνατή (σε αριθμούς, οργάνωση, μόρφωση) όσο ποτέ άλλοτε. Αυτό που χρειάζεται και που επείγει είναι ένα αγωνιστικό πρόγραμμα πάλης και συντονισμός των αγώνων της από μέρους της ηγεσίας της.

ΜΑΖΟΣ

«Τα αριστερά κόμματα μέρα με τη μέρα σπρωχνονται σε ολοένα και μεγαλύτερη σύγκρουση με τη δεξιά. Στο Βορρά η Αντιπολιτευτική τους δράση γίνεται όλο και πιο έντονη με διαφωνίες σε όλα τα επίπεδα. Στο νότο η συνεργασία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ είναι ζωντανή μόνο στα χαρτιά και βλέπουμε όλο και πιο συχνά στη βουλή την ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ να ψηφίζουν μαζί ενάντια στο ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ.

«Στους επόμενους μήνες αυτή η τάση θα δυναμώσει. Γιατί η ρίζα των προβλημάτων βρίσκεται στην καπιταλιστική δομή της κοινωνίας, και το εθνικό πρόβλημα δεν αποτελεί εξαιρεση» (Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ- Απρίλης 84).

Το ότι έστω και τυπικά το σπάσιμο της κοινοπραξίας έρχεται να συμβεί λίγες μέρες πριν από την τελευταία συνάντηση κορυφής μεταξύ των Κυπριανού - Ντενκτάς για λύση του Κυπριακού, καταρρίπτει το πιο

σοβαρό επιχείρημα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ότι η συνεργασία με την δεξιά (ή με τους «πατρώτες» αστούς όπως συχνά αρέσκεται να αποκαλεί το δεξιο ΔΗΚΟ) γίνονταν κύρια για χάριν του εθνικού θέματος.

«Η ηγεσία του ΑΚΕΛ δικαιολογεί για δεκαετίες τώρα τη συνεργασία με την «πατριωτική δεξιά» και την εγκατάλειψη του ταξικού αγώνα στη βάση της λύσης στο εθνικό ζήτημα.

«Πάνω στην ίδια βάση έπεισε και το Φεβραρή του 1983 τις εργατικές μάζες να ψηφίσουν τον Κυπριανού. Με την αστική τάξη στο τιμόνι της Κυπριακής Κοινωνίας είχαμε το πραξικόπημα και την εισβολή. Με τον Κυπριανού στο τιμόνι και την Ακελική ηγεσία συγκυβέρνηση είχαμε την ανακήρυξη του κράτους Ντενκτάς.

«Πόσες ακόμα ήττες πρέπει να δεχτεί η εργατική τάξη, πόσο μακρύτερα από τη λύση πρέπει να σπρώξει την Κύπρο η αστική πολιτική για να κατανοήσει η Ακελική ηγεσία πως οι αστοί όχι μόνο δεν μπορούν να λύσουν το ζήτημα αλλά μας σπρώχνουν ολοταχώς στην καταστροφή;» (Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ Δεκέμβρης 1983)

Στις τελευταίες προεδρικές εκλογές του 83 η ηγεσία του ΑΚΕΛ - του μεγαλύτερου και κατ' εξοχήν εργατικού κόμματος της Κύπρου - αρνούμενη να δώσει το δικό της ταξικό πρόγραμμα για ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης καλούσε τη βάση του κόμματος να ανεβάσει και να στηρίξει στην εξουσία ξανά ένα εκπρόσωπο της δεξιάς και του κεφαλαίου οδηγώντας τη βάση στην απογοήτευση.

Το συνεχές αδιέξοδο στο Κυπριακό και οι συνεχείς προσπάθειες και απόπειρες των αστών για να κτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων ήταν που έστρεφαν ολοένα τις εργατικές μάζες σε αμφισβήτηση

στη δεξιάς πολιτικής του Κυπριανού σπρώχνοντας ταυτόχρονα και αναγκάζοντας την ηγεσία του ΑΚΕΛ να βγαίνει σε μια σειρά από ζητήματα στην αντιπολίτευση βάζοντας την Κοινοπραξία σε μια πορεία εντεινόμενης κρίσης (Αναφέρουμε ορισμένα τέτοια ζητήματα: 1. Δείκτες Γκουεγιάρ, 2. Λιβανική κρίση, 3. ΕΟΚ και άλλα οικονομικά ζητήματα, 4. Σημεία εργασίας κ.τ.λ.)

Το ότι τελικά και επίσημα η καταγγελία της συνεργασίας έγινε από τον Κυπριανού μας δείχνει την απροθυμία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να σπάσει με την πολιτική του παρελθόντος για συνεργασία με την αστική τάξη

«Η δεξιά θα περιμένει την απογοήτευση και την αποξένωση της εργατικής τάξης για να κτυπήσει βίαια και τις οργάνωσεις - της και την κυβέρνηση. Την αδυναμία του καπιταλισμού να προσφέρει μια καλύτερη ζωή θα τη φορτώνει υποκριτικά στην κυβέρνηση και ειδικότερα στο ΑΚΕΛ που θα είναι ο κύριος στόχος της.

«Η «αυτοσυγκράτηση» του ΑΚΕΛ στο να μη διεκδικήσει την εξουσία δεν θα σώσει ούτε το ίδιο ούτε την εργατική τάξη από την επίθεση της δεξιάς. Αντίθετα θα αποδιοργανώσει τις εργατικές δυνάμεις και θα τις κάμει αδύναμες για να την αντιμετωπίσουν». (Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ- ΓΕΝΑΡΗΣ 83).

Με το σπάσιμο της συνεργασίας και την κατάρρευση της συνάντησης «ψηλού επιπέδου» θάπρεπε η ηγεσία του ΑΚΕΛ να βγάλει τα σωστά συμπεράσματα στο τι θα μπορούσε να εξυπηρετήσει την εργατική τάξη η οποιαδήποτε συνεργασία με τους αστούς και τα κόμματα τους. Εντούτοις όμως και παρα το ότι και η τελευταία συνεργασία άφησε την ηγεσία του ΑΚΕΛ ξανά εκτεθειμένη απέναντι στη

βάση της, επιμένει από τη μια να θέλει να τιμήσει το «συμβολαίο που υπογράψε με το λαό» παλεύοντας για υλοποίηση του μίνιμουμ προγράμματος - ένα πρόγραμμα που όπως αναλύσαμε (Σ. Έκφραση φύλλο 121, 122) δεν ξεφεύγει καθόλου από τα πλαίσια ενός αστικού προγράμματος.

Από την άλλη το μόνο που βρήκε να προτείνει είναι — ένα

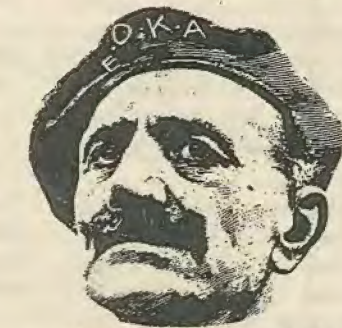
Το μνημόσυνο του αίσχους

Τες μαύρες μέρες του ΕΟΚΑΒήτισμου ξαναζωντάνεψε η τελετή του μνημοσύνου του αρχηγού της ΕΟΚΑ Β' Γεώργιου Γρίβα.

Μετά την αναπαράσταση της Χλώρακας, οι θιασώτες και ιδεολόγοι των «Ελληνοχριστιανικών» ιδεωδών αλλά και των φασιστικών μεθόδων φανέρωσαν ξανά την θρασύτητα και την προκλητικότητα τους. Επικεφαλής αυτής της «εθνικής μυσταγωγίας» και του «αγωνιστικού αναβαπτισμού» η ηγεσία του Συναγερμού ακολουθούμενη από τα πιο γνωστά φασιστικά στοιχεία της ΕΟΚΑ Β'.

Με λόγους διαποτισμένους από το δηλητήριο του εθνικισμού οι ομιλητές (Μπέρτζος και Κληρίδης) της «τελετής» προσπάθησαν, μάταια να απαλύνουν το κατάμαυρο παρελθόν και να υμνήσουν τα «ηρωικά κατορθώματα» του Γρίβα. Κάτι ανάλογο συνέβη και στο πολιτικό μνημόσυνο του Γρίβα που διοργάνωσε η ΝΕΔΗΣΥ δυο μέρες πριν. Η ίδια αποθράσυνση και ο ίδιος εθνικισμός.

Το ποιος ήταν ο Γρίβας το γνωρίζουν πολύ καλά τόσο ο διευθυντής του «Ελληνικού Βορρά» Μπέρτζος όσο και ο Κληρίδης. Ο πρώτος θα γνωρίζει καλύτερα τη δράση του Γρίβα στην Ελλάδα, κυρίως για τη συνεργασία του πρώτα με τις Γερμανικές και ύστερα με τις Αγγλικές μυστικές υπηρεσίες και τις σφαγές των κομμουνιστών από την οργάνωση Χ του Γρίβα.

Ο Κληρίδης ασφαλώς δεν μπορεί να σβήσει από τη μνήμη κανενός τες σφαγές των Τουρκοκυπρίων από τον ίδιο τον Γρίβα και τους «παλληκαράδες» του, ούτε και τα έργα και τες ημέρες της ΕΟΚΑ Β' που είχε ιδρύσει και αρχηγό τον Γρίβα. Επομένως ας μην προσπαθεί ο Κληρίδης να πείσει ότι «εαν ο Διγενής δεν απέδινε θα απελευθερώνα την Κύπρο από τους Τούρκους» (!!!)

Η αποθράσυνση της δεξιάς είναι τέτοια, ώστε να επιτρέπει στην εφημερίδα που θεωρήσει το πραξικόπημα «επανάγκες» να απαιτεί να «θέσουν τον Διγενή δίπλα από τον Μακάριο, όπως του αξίζει, για να ξαναγίνουν οι δυο ηγέτες πόλοι έλξης του λαού μας».

Αυτά μεταξύ άλλων έγραψε η Σημερινή την μεθεπομένη του μνημοσύνου όπου μάλιστα κατατέθηκε και στεφάνι εκ μέρους του οκταήμερου Σαμφών.

Η αποθράσυνση αυτή της δεξιάς δεν είναι τυχαία. Είναι δημιούργημα της προκλητικής ανοχής και συμμετοχής (επίσημη υποδοχή

οπαδών του Γρίβα στο αεροδρόμιο) της κυβέρνησης από τη μια αλλά και της συμπεριφοράς των αριστερών κομμάτων από την άλλη. Γιατί είναι για χρόνια πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά που συντείνει σε τέτοιου είδους φασιστικές εξάρσεις. Μάλιστα σήμερα το ΑΚΕΛ ζητά κυβέρνηση εθνικής ενότητας με συμμετοχή όλων των κομμάτων που εκπροσωπούνται στη Βουλή. Ζητά δηλαδή να συμμετέχει στην κυβέρνηση και η ηγεσία του Συναγερμού - αυτοί δηλαδή που τιμούν τον Γρίβα και ξαναζωντανεύουν τες μαύρες μέρες της τρομοκρατίας.

Αυτή η πολιτική της εθνικής ενότητας απογοητεύει και αποπροσανατολίζει την εργατική τάξη. Αντίθετα μια πολιτική ενότητας της αριστερας θα ενθουσιάζει και θα βοηθήσει την εργατική τάξη να απομονώσει ηγεσίες σαν κι αυτές του Συναγερμού.

Σύμφωνα με την «Χαραυγή» της Κυπριακής 28/1 για το μνημόσυνο. Αυτό που δεν έγραψε η «Χαραυγή» είναι τη δικαιοσύνη της θέσης (που προβάλεται στην πρώτη σελίδα της ίδιας έκδοσης) για ενότητα με τον Συναγερμό (αυτο στην ανάλυση σημαίνει η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας) με το κόμμα δηλαδή που υφίσταται το μνημόσυνο το κόμμα που στεγάζει τους δολοφονούς.

Οι προεκλογικές αφίσσες με τις οποίες γέμισαν τους τοίχους τα μέλη της ΕΛΟΝ και του ΑΚΕΛ με τόση ελπίδα για το μέλλον βρίσκονταν ακόμα κολλημένες όταν ο Κυπριανού ανάγγελλε την μονομερή καταγγελία της Συνεργασίας.

Η ΔΕΞΙΑ ΑΠΟΤΥΧΕ ΞΑΝΑ Μόνο η Αριστερα μπορεί να λύσει το Κυπριακό

■ Σύγκρουση συμφερόντων

Για χρόνια αυτή η εφημερίδα επιμένει πως οι Ε/Κ και Τ/Κ αστοι δεν μπορούν να λύσουν το Κυπριακό γιατί τα οικονομικά τους συμφέροντα δεν τους το επιτρέπουν. Ο παράγοντας κλειδί είναι η οικονομική ανισότητα ανάμεσα στο Βορρά και το Νότο. Η αστική τάξη στο Βορρά είναι πολύ αδύνατη για να συναγωνιστεί το Ε/Κ κεφάλαιο. Για να 'μπορέσει να επιβιώσει πρέπει να απομονωθεί, να προστατέψει τον εαυτό της πίσω από σύνορα τα οποία δεν θα επιτρέπουν στους Ε/Κ καπιταλιστές, στα λεφτά και στα εμπορεύματα τους, να περάσουν. Αυτό αποτελεί την βάση για την συνέχιση του διαχωρισμού, για τη διχοτόμηση.

Σίγουρα είναι αφέλεια και επικίνδυνη υπεραπλοήστευση να μετατρέπει κανείς το Κυπριακό σε μια απλή σύγκρουση οικονομικών συμφερόντων. Όμως η κατανόηση αυτής της οικονομικής σύγκρουσης αποτελεί το κλειδί για την κατανόηση του χαρακτήρα του Κυπριακού προβλήματος: Όλες οι πολιτικές συγκρούσεις, όλες οι διαφωνίες Ε/Κ - Τ/Κ, όλα τα αδιέξοδα κι όλες οι περιπλοκές στο Κυπριακό έχουν τη βάση τους στη σύγκρουση οικονομικών συμφερόντων των Ε/Κ με τους Τ/Κ αστούς.

Ανάμεσα στο τέλος του 3ου γύρου των εκ του Σύνεγγυς Συνομιλιών και την συνάντηση κορυφής, ένα κλίμα υπερασιοδοξίας είχε δημιουργηθεί μέσα στις Κυπριακές μάζες και στο Βορρά και στο Νότο. Οι πιέσεις πάνω στον Κυπριανού και τον Ντενκτάς για να συμφωνήσουν ήταν τεράστιες και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό. Όμως δεν συμφώνησαν. Γιατί κάτω από την επιφάνεια των μεγάλων ελπίδων, της αισιοδοξίας και των πιέσεων δρούσε μ' ένα αόφανη τρόπο ο παράγοντας των αντίθετων συμφερόντων Ε/Κ - Τ/Κ αστών. Το αποτέλεσμα αποδείξε τελικά πως αυτός ήταν ο καθοριστικός παράγοντας για τις εξελίξεις.

■ Αδιέξοδα και Διπλωματία

Πάνω στο διπλωματικό επίπεδο πρέπει να αναγνωριστεί ότι ο Ντενκτάς πέτυχε μια νίκη. Αυτό φαίνεται πρώτα απ' όλα από τη θέση στην οποία βρίσκεται ο Κυπριανού σήμερα. Πριν έξι μήνες δήλωνε, με πολύ ανένδοτο ύφος, πως δε θα δεχόταν να συναντήσει ποτέ τον Ντενκτάς αν ο τελευταίος δεν ανακαλούσε πρώτα την ανακήρυξη του κράτους-τού. Σήμερα, ο Κυπριανού δηλώνει πως αποδέχεται, δίχως κανένα όρο, οπουδήποτε και οποτεδήποτε, συνάντηση με τον Ντενκτάς - όμως ο Ντενκτάς αρνείται να ορίσει συνάντηση και παρ' όλο που δεν απορρίπτει την ιδέα δε φαίνεται να βιάζεται καθόλου.

Η επιτυχία του Ντενκτάς βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο έκανε τις «παραχωρήσεις» του. Αφού άφισε το αδιέξοδο να συνεχίζεται για τον 1ο και το 2ο γύρο των «εκ του σύγγεγγυς συνομιλιών» τη στιγμή που δε φαινόταν καμμία προοπτική επιτυχίας, ο Ντενκτάς εμφανίστηκε με τις «παραχωρήσεις»-του. Ήταν μια θεαματική διπλωματική κίνηση. Φάνηκε πως αυτός είχε σώσει τη διαδικασία και πως όλες οι κατηγορίες εναντίον του περί αδιαλλαξίας ήταν αβάσιμες. Ακόμα κι ο Παπαντρέου αναγνώρισε τις «ουσιαστικές παραχωρήσεις» Τ/Κ πλευράς.

Απο τη στιγμή που η συνάντηση κορυφής είχε γίνει πραγματικότητα σαν αποτέλεσμα των παραχωρήσεων-του, ο Ντενκτάς ήταν ο νικητής στο διπλωματικό επίπεδο. Είχε σπάσει την κατηγορία του αδιάλλαχτου, κι αυτό ήταν πούχε σημασία. Από 'κει και πέρα, όπου κι αν έσπαζε η διαδικασία, δεν θα μπορούσε να θεωρείται υπεύθυνος. Η διαδικασία έσπασε πολύ σύντομα μετά - στη συνάντηση κορυφής δεν έγινε ούτε ένα βήμα για να σμικρύνει το χάσμα. Όμως κανένας (εκτός από τον Κυπριανού) δεν θεωρήσε υπεύθυνος τον Ντενκτάς. Τα ξένα εidoσεογραφικά πρακτορεία, όπου έριξαν ευθύνες τις έριξαν στην Ε/Κ πλευρά.

■ Ανακατατάξεις στα Ισοζύγια — Βορρας

Όμως η μεγαλύτερη επιτυχία του Ντενκτάς βρίσκεται στο εσωτερικό. Με τους ελιγμούς του στο εθνικό μπόρσε να αποπορσαντολίζει τις Τ/Κ μάζες και να ξεφορτωσώκει τις τεράστιες πιέσεις που δεχόταν την τελευταία περίοδο.

Η εξήγηση για τις παραχωρήσεις του Ντενκτάς βρίσκεται στην όθλια οικονομική κατάσταση του Βορρά, στην χρεωκοπία της εθνικιστικής πολιτικής του Ντενκτάς στη συνείδηση των Τ/Κ μαζών, και στην έντονη αντιπολιτευτική στάση που υιοθέτησαν τα δυο αριστερά Τ/Κ κόμματα, CIP και TKP. Το δεύτερο μισό του 84 ήταν περίοδος πραγματικής κρίσης για τον

Ντενκτάς. Τα αριστερά κόμματα κατέβαιναν σε κοινά συλλαλητήρια και απεργίες με καθαρά ταξικά συνθήματα (όπως η «ενότητα των εργατών ενάντια στην ενότητα των καπιταλιστών»). Ο Οζγκιουρ (του CIP) κατάνγκειλε την ανακήρυξη σαν απάτη ενάντια στα συμφέροντα των Τ/Κ μαζών! Καλούσε για μια ενωμένη Κύπρο και υποστήριζε πως τα εμπόδια για την ολοκλήρωση των οραματισμών των Ε/Κ και Τ/Κ μαζών είναι οι Κυπριανού και Ντενκτάς, οι οποίοι πρέπει να φύγουν από τη μέση. Ο Ντουρτουραν του TKP έφτασε να υποστηρίξει όχι μόνο την επανένωση της Κύπρου, αλλά ακόμα, κοινά κόμματα και οργανώσεις για τους Ε/Κ και Τ/Κ εργαζόμενους! Για πρώτη φορά ακούστηκαν φωνές αριστερών που παρομοίαζαν την Τουρκία με αποικιοκρατική δύναμη.

Ακόμα και μέσα στη δεξιά υπήρχε αναβρασμός. Η δεξιά εφημερίδα «Κίπρις Πόστασι» έγραψε πρόσφατα: «Ας γίνει ότι θέλει. Αρκει ν' αλλάξει η σημερινή κατάσταση. Αρκει να γλυτώσουμε απ' αυτούς που μας διοικούν σήμερα, αλλιώς θα μας συντρίβουν όλους κάτω από το βάρος των αυξήσεων στις τιμές. Μέσα σε 10 χρόνια καταστραφήκαμε, εξαντληθήκαμε...»

Σε δημοτικές εκλογές που είχαν γίνει στις αρχές του 84 η αριστερά είχε πιάσει πλειοψηφία. Στη Βουλή ο Ντενκτάς έχασε την πλειοψηφία (ο Ραϊφ Ντενκτάς πέρασε στην αντιπολίτευση) και για να κρατηθεί στην προεδρία κατάρχησε στην ουσία τη Βουλή δημιουργώντας την Συνταχτική Εθνοσυνέλευση (πρόσθεσε 35 δίκους του στην παλιά Βουλή με αφορμή την επεξεργασία του συντάγματος του «κράτους»). Μπροστα στην πολιτική κρίση (τα αριστερά κόμματα κατηγορούσαν τον Ντενκτάς για δικτάτορα) ο Κονουκ, πρωθυπουργός του Ντενκτάς, υπόβαλε παραίτηση (την οποία όμως ο Ντενκτάς δεν δέχτηκε λόγω των εξελίξεων στο εθνικό!)

Ο Ντενκτάς ήταν πραγματικά στριμυγμένος στη γωνία. Πιάστηκε από το εθνικό για να σωθεί, και τα κατάφερε. Με τη «διαλλαχτική» του στάση έπεισε πως για την αποτυχία φταίει ο Κυπριανού. Αφάισε έτσι το έδαφος κάτω από τα πόδια των αριστερών κομμάτων τα οποία άρχισαν να μασούν τα λόγια τους. Η σκληρή επιθετική πολιτική που ακολουθούσαν τα αριστερά κόμματα την τελευταία περίοδο έδωσε τόπο στη συγχυσμένη και αμυντική μισο-αντιπολίτευση. Μπροστα στη σύγχυση των αριστερών κομμάτων τα οποία (όπως και στο Νότο) υποβίβασαν τη συζήτηση για τις εξελίξεις στο κατα πόσο έπρεπε να γίνει μια υποχώρηση εδώ και μια εκεί από τον ένα ή τον άλλο, ο Ντενκτάς μπόρεσε να περάσει στην επίθεση. Ενω κατά τη διάρκεια ολόκληρου του '84 τα αριστερά κόμματα ζητούσαν εκλογές κι ο Ντενκτάς τις καθυστέρουσε, αμέσως μετά την αποτυχία της συνάντησης κορυφής ο Ντενκτάς προκήρυξε εκλογές και έβαλε μπροστα τη διαδικασία για συνάντημα. Τα αριστερά κόμματα δεν έχουν τι να προτείνουν.

Για να καταλάβουμε το τελικό αποτέλεσμα και το ρόλο, σε σχέση με το εργατικό κίνημα του Βορρά, που παίζει η τελευταία προσπάθεια για λύση του Κυπριακού, χρειάζεται μόνο να συνειδητοποιήσουμε ότι: **ενω μέχρι το Δεκέμβριο του 84 η Τ/Κ αριστερά ήταν στην επίθεση και ο Ντενκτάς στην άμυνα, σήμερα μετά την συνάντηση κορυφής, ο Ντενκτάς είναι στην επίθεση και η αριστερά στην άμυνα.**

■ Ανακατατάξεις στα Ισοζύγια — Νότος

Οι εξελίξεις στο Νότο ήταν πολύ παρόμοιες. Μπροστα στα αδιέξοδα της Κυβέρνησης Κυπριανού η Συνομοσπονδία ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ μπήκε σε μια περίοδο σκληρής δοκιμασίας προς το τέλος του 84, μπροστα στην όλο και πιο αντιπολιτευτική στάση του ΑΚΕΛ. Μια παρόμοια με το ΑΚΕΛ αντιπολιτευτική στάση κρατούσε και ο ΔΗΣΥ. Δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι ένας από τους σημαντικούς παράγοντες που έσπρωξε τον Κυπριανού στην αρχική αποδοχή των σημείων Γκουεγιάρ ήταν οι έντονες πιέσεις από το ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ (παρ' όλο που τα κίνητρα και οι στόχοι των δυο αυτών κομμάτων διαφέρουν) που αντανακλώνταν ακριβώς στα αδιέξοδα στο Κυπριακό και την ανερχόμενη πίεση των μαζών σαν αποτέλεσμα των οικονομικών και πολιτικών αδιεξόδων.

ΑΚΕΛ

Η πίεση του εργατικού κινήματος αντανακλάστηκε κύρια μέσα από την επιθετική πολιτική του ΑΚΕΛ. Η σύγκρουση του ΑΚΕΛ (και της ΠΕΟ), με τον κυβερνητικό εκπρόσωπο την περίοδο πριν την επίσημη καταγγελία της Συνομοσπονδίας, έτεινε να πάρει διαστάσεις εκτός ελέγχου. Οι μάζες του ΑΚΕΛ ήταν έξω φρενών με την κυβέρνηση Κυπριανού. Η όλο και πιο έντονη αντιπολιτευτική στάση του ΑΚΕΛ τόνωσε το ήθικo και

Μετά από την πρόσφατη αποτυχία της συνάντησης Κυπριανού — Ντενκτάς, οποιοςδήποτε θεωρητικές αναλύσεις που να αποδείχνουν ότι οι αντιπρόσωποι της αστικής τάξης δεν μπορούν να λύσουν το Κυπριακό, είναι περιττές. Η ίδια η ιστορία αποτελεί την πιο τρανή απόδειξη. 10 χρόνια μετά την αιματοχυσία του 74 και το διαχωρισμό, κι ενώ και στις δυο κοινότητες τα αισθήματα των εργαζομένων είναι υπέρ της ενότητας, δεν έχει σημειωθεί καμμία ουσιαστική πρόοδος στο Κυπριακό.

Στο ερώτημα ποιος φταίει για την αποτυχία, το εργατικό κίνημα δεν πρέπει να πέσει στην παγίδα του να συζητά κατα πόσο φταίει ο Κυπριανού ή ο Ντενκτάς. Αυτό είναι μόνο η επιφάνεια. Στη βάση της αδυναμίας του Ντενκτάς και του Κυπριανού να συμφωνήσουν βρίσκεται η ασυμφιλίωτη σύγκρουση συμφερόντων των Ε/Κ με τους Τ/Κ αστούς.

Ο Κυπριανού ενημερώνει τους αρχηγούς και εκπροσώπους των κομμάτων μετά την αποτυχία της συνάντησης «υψηλού επιπέδου».

Όσο καιρο εμπιστεύονται τους αστούς οι ηγέτες της αριστεράς θα φορτώνονται την ανικανότητα και τις αποτυχίες τους.

έδινε φτερά στους οπαδούς του κόμματος οι οποίοι ποτέ δεν ήταν απολύτως ευχαριστημένοι με τη Συνομοσπονδία. Όμως η πίεση που ασκούσε το ΑΚΕΛ δεν μπορούσε να δώσει διέξοδο: γιατί στόχευσε στο να πιέσει την κυβέρνηση να λύσει το πρόβλημα τη στιγμή που κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο εξ αιτίας του ταξικού χαρακτήρα της κυβέρνησης. Το ΑΚΕΛ έκανε κι ένα δεύτερο λάθος. Δεν είχε καταλάβει ότι παρ' όλο που αυτο ήταν που είχε ανεβάσει τον Κυπριανού στην προεδρία δεν είχε κανένα τρόπο να τον ελέγξει.

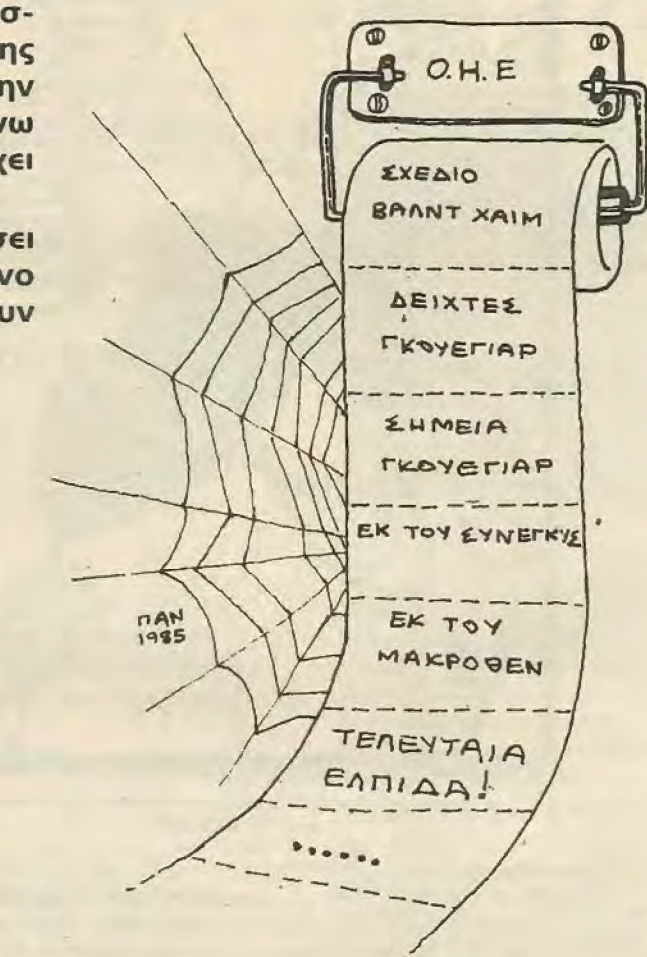
Η επιτυχία του τρίτου γύρου των συνομιλιών έδωσε στον Κυπριανού, προσωρινά έστω, τη δύναμη που χρειαζόταν για να κλωστήσει το ΑΚΕΛ. Το ΑΚΕΛ δεν ανταπέδωσε το κτύπημα. Από την επίθεση βρέθηκε στην άμυνα, ανίσχυρο ν' αντιδράσει πράγμα που ήταν αναπόφευκτο να δημιουργήσει απογοήτευση στους οπαδούς - του που αποτελούν τη μεγάλη μάζα του εργατικού κινήματος.

ΕΔΕΚ

Την αδυναμία της αριστεράς να δώσει διέξοδο τη βλέπουμε και μετά την κατάρρευση της συνάντησης κορυφής. Δίχως να έχει καταλάβει τίποτα από τον ταξικό χαρακτήρα του εθνικού προβλήματος, η ηγεσία της ΕΔΕΚ έχει μετατραπεί σε συνηγόρο της κυβέρνησης Κυπριανού, κάνοντας έτσι ένα νέο ζικ-ζάκ από τη μέχρι πρόσφατα πολιτική της. Από την άλλη έχει στραφεί ολοκληρωτικά προς τον εθνικισμό, θεωρώντας την Ελλάδα σαν το μοναδικό σύμμαχο στον αγώνα του κυπριακού λαού και υποστηρίζοντας την αποστολή Ελληνικών στρατευμάτων στην Κύπρο. Με την πολιτική της η ηγεσία της ΕΔΕΚ εμπνδίζει την ανάπτυξη της ταξικής συνειδήσεως των εργαζομένων και υποβοηθά την αστική τάξη στην προσπάθειά της να στρέψει την προσοχή των μαζών στον εθνικισμό.

Απο την άλλη, η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν δίνει καμμία διέξοδο. Η προσπάθειά της να ριζεί μερικές ευθύνες για την αποτυχία στον Κυπριανού και μερικές στον Ντενκτάς δεν προσφέρει τίποτα εκτός από το να συγχέει τους εργαζόμενους, γιατί καταπνέει τα μεν Κυπριανού και τον Ντενκτάς σαν άτομα αντι να τους βλέπει σαν αντιπρόσωπους τάξεων με συγκρούσιμα, μάστιχα, συμφέροντα. Υποστηρίζει συνέχιση της πρωτοβουλίας Γκουεγιάρ τη στιγμή που στη συνείδηση των μαζών είναι απόλυτα χρεωκοπημένη. Το μόνο συγκριμένο που προτείνει η ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι την εθνική κυβέρνηση! Αυτή είναι μια πραγματική θέση: **θα λυμουμε ποτε η ηγεσία του ΑΚΕΛ να εξηγήσει στα μέλη της πως εθνική κυβέρνηση σημαίνει συγκυβέρνηση της αριστεράς με το ΔΗΚΟ και το ΔΗΣΥ;**

Ολη η δύναμη με την οποία εμφανίζεται η δεξιά πηγάει από την άρνηση της αριστεράς να χρησιμοποιήσει τη δική της δύναμη, να κινητοποιήσει τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος. Η πολιτική των αριστερών κομμάτων αποπορσαντολίζει και αφίνει ιδεολογικά όπλα το εργατικό κίνημα για να μπορέ-

εργατικό κίνημα ότι η δεξιά μπορεί να λύσει το πρόβλημα. Όμως η αποτυχία ήταν προδικασμένη. Και το φυσικό αποτέλεσμα αυτής της αποτυχίας θα ήταν η σύγχυση στους κόλπους της αριστεράς, η απογοήτευση των μαζών, και η αξιοποίηση αυτής της αδυναμίας από τη δεξιά για να σπείρει εθνικισμό και να ισχυροποιήσει τη θέση της.

Η πολιτική της ηγεσίας των αριστερών κομμάτων έκοψε στην μέση μια πορεία ριζοσπαστικοποίησης των Ε/Κ και Τ/Κ μαζών, αναγκάστηκε (προσ-τιναι έστω) την διαδικασία μέσα από την οποία το ε-...στικό κίνημα στο Βορρά και στο Νότο έφτανε στα ίδια ταξικά συμπεράσματα, στην ενότητα της Αριστεράς και στο Κοινό Μέτωπο, επειδή ακριβώς αναβίωσε τις αυταπάτες των μαζών στις δυνατότητες της αστικής τάξης κι έτσι έβαλε τις βάσεις για μια νέα απογοήτευση.

■ Τα καθήκοντα της αριστεράς

Όμως δεν είναι αργά για ν' αλλάξουν πολιτική τα αριστερά κόμματα. Πρέπει να είμαστε σίγουροι πως το εργατικό κίνημα και στο Βορρά και στο Νότο πολύ σύντομα θα ξεπεράσει τη σύγχυση την οποία δημιούργησαν οι τελευταίες εξελίξεις. Η προσπάθεια της αστικής τάξης να στρέψει τη συνείδηση των μαζών προς τον εθνικισμό θα πέσει στο κενό. Μπροστα στα αδιέξοδα της αστικής τάξης στο πολιτικό και οικονομικό επίπεδο το εργατικό κίνημα θα προχωρά γρήγορα σε ταξικά συμπεράσματα. Η αποτυχία της πιο σοβαρής από το 74 προσπάθειας για λύση του Κυπριακού, η οποία χαρακτηρίστηκε και σαν η τελευταία θα έχει σαν τελικό αποτέλεσμα στην επόμενη περίοδο, το ξεκαθάρισμα στη συνείδηση των εργαζομένων ότι η αστική τάξη δεν μπορεί να λύσει το εθνικό πρόβλημα. Οι εργαζόμενοι θα καταλαβαίνουν ότι είναι στους δικούς τους ώμους, στις οργανώσεις και τα κόμματα τους που πέφτει η ευθύνη για τη λύση του εθνικού προβλήματος. Ταυτόχρονα θα βλέπουν το Κοινό Μέτωπο Ε/Κ - Τ/Κ εργαζομένων να παίρνει σάρκα και οστά καθώς οι εργαζόμενοι στο Βορρά και το Νότο θα κατεβαίνουν σε παρόμοιες κινητοποιήσεις, θα πέρνουν παρόμοιες εμπειρίες, θα καταλήγουν σε κοινά ταξικά συμπεράσματα.

Οποιαδήποτε πολιτική υιοθετήσουν τα αριστερά κόμματα, η οποία δεν ανταποκρίνεται και δεν αντανακλά τα ταξικά συμφέροντα των εργαζομένων, θα παίζει το ρόλο του να αφοπλίζει ιδεολογικά το εργατικό κίνημα και να βοηθάει έτσι την αστική τάξη στη δουλειά της.

Οι ηγεσίες της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ, παρ' όλες τες μεταξύ τους διαφορές, έχουν από κοινού τη θέση ότι ο αγώνας για το σοσιαλισμό πρέπει να αναβληθεί για μετά από τη λύση του εθνικού, η οποία θα έρθει μέσα από τη συνεργασία με τα «προοδευτικά» ή «πατριωτικά» τμήματα της αστικής τάξης.

Αυτή η θέση είναι η ρίζα όλων των λαθών της ηγεσίας της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ. Γιατί κανένα τμήμα της αστικής τάξης δεν μπορεί να παίζει θετικό ρόλο. Η αστική τάξη δεν μπορεί να λύσει το Κυπριακό γιατί είναι αδύνατο για τους Ε/Κ και τους Τ/Κ αστούς να ζήσουν μαζί. Τα συγκρουόμενα συμφέροντα τους δεν τους το επιτρέπουν. Μόνο οι εργαζόμενοι στο Βορρά και το Νότο έχουν κοινά συμφέροντα έτσι μόνο αυτοί μπορούν να λύσουν το εθνικό. Τα αριστερά κόμματα πρέπει

να κατανοήσουν αυτή την πραγματικότητα και να δώσουν στο εργατικό κίνημα τη σωστή καθοδήγηση.

Η ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ πρέπει:

■ να σπάσουν κάθε συνεργασία με οποιοδήποτε κομμάτι της αστικής τάξης.

■ να εξηγήσουν στους εργαζόμενους ότι η αστική τάξη δεν μπορεί να λύσει το εθνικό, όπως και κανένα άλλο πρόβλημα.

■ να καταγγείλουν τη διαδικασία των διακοινοτικών συνομιλιών σαν συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς οι οποίες δεν μπορούν να οδηγήσουν πουθενά και να προχωρήσουν σε συνομιλίες με τ' αριστερά κόμματα του Βορρά για την εξεύρεση ενός πλαισίου για λύση του Κυπριακού.

■ να προχωρήσουν στο κτίσιμο του Ενιαίου Μετώπου της Αριστεράς — τη συνεργασία ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ στη βάση ενός κοινού: σοσιαλιστικού προγράμματος για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των εργαζομένων — με στόχο την κατάληψη της εξουσίας από την αριστερά.

■ να καλέσουν τα Τ/Κ εργατικά κόμματα σε συνεργασία στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος για τη δημιουργία του Κοινού Μετώπου Ε/Κ - Τ/Κ εργαζομένων - της μόνης δύναμης που μπορεί να βάλει τις βάσεις για μια ελεύθερη και σοσιαλιστική Κύπρο.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ Τα περιθώρια συνεργασίας Δεξιάς-Αριστεράς εξαντλούνται

Με την ανακοίνωση του Π.Γ. ΑΚΕΛ στις 30/1/85 και την απάντηση του προέδρου Κυπριανού γίνονται όλο και πιο έντονα τα σημάδια της πόλωσης στην Κυπριακή κοινωνία.

τη την σύγκρουση, π-...πει να πούμε ότι την πιο σκληρή...ρατεί μέχρι στιγμής ο Κυπριανού.

Η ανακοίνωση του Π.Γ. ΑΚΕΛ...πο περιέχει στοιχεία δισταγμού κριτικής προς τον Πρόεδρο δεν χαρακτηρίζεται από σκληρό ύφος, ούτε ξεγράφει κάθε δυνατότητα συνεργασίας πάνω σε ορισμένα έστω επίπεδα μαζί του. Είναι μια κριτική, αλλά όχι μια πολεμική, επιθετική, τοποθέτηση.

Ο Κυπριανού από την άλλη δεν έχει καμία αναστολή να ικανοποιήσει βάρβαρη Κατηγορία του ΑΚΕΛ για «κα» ουσία υιοθέτηση της Τούρκικης θέσης, και δίχως κανένα ενδοιασμό δηλώνει ότι τα βρίσκει πολύ καλύτερα με τους Αμερικανούς Ιμπεριαλιστές παρά με το ΑΚΕΛ.

Σαφή την επίθεση ο Κυπριανού μπορεί να είναι σίγουρος ότι έχει την συμπαράσταση του ΔΗΣΥ, της ντόπιας αστικής τάξης και των Δυτικών Ιμπεριαλιστών.

Η σύγκρουση παίρνει την μορφή της συζήτησης κατα πόσο το ΑΚΕΛ παίρνει τη μερική των Τούρκικων θέσεων - την μερική των εχθρών, για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του Προέδρου Κυπριανού.

Η απάντησή μας σαφώς το δίλημμα είναι απλή. Δεν υπάρχει Τ/Κυπριακή και Ε/Κυπριακή πλευρά, με τον τρόπο που το θέτει ο Κυπριανού. Στο Βορρά και στο Νότο υπάρχουν τάξεις και τα συμφέροντα των εργατών είναι αντίθετα από αυτά των καπιταλιστών, όσο και αν δεν αρέσει στον κ. Κυπριανού να ακούει κάτι τέτοιο.

Όσο για τον ίδιο θάταν αστειο να καυχόταν ότι αντιπροσωπεύει την εργατική τάξη — το ίδιο ισχύει και για τον Ντενκτάς.

Οι δυο αυτοί κύριοι αντιπροσωπεύουν το κεφάλαιο και αν δεν μπορούν να λύσουν το Κυπριακό είναι ακριβώς γιατί τα συμφέροντα των Ε/Κ και Τ/Κ καπιταλιστών είναι ασυμβίβαστα.

Στους κάθε λογής εθνικιστές όπως τον κ. Κυπριανού το Εργατικό Κίνημα πρέπει να απαντήσει ότι ο εχθρός είναι το κεφάλαιο, και αυτό είναι ανεξάρτητο από την Εθνότητα. Δεν είναι οι Τούρκοι οι εχθροί. Είναι οι Τούρκοι αστοί οι εχθροί και το ίδιο εχθροί είναι και οι Έλληνες αστοί.

ΟΙ Τ/Κ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Ε/Κ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

Αφού βέβαια ο κ. Κυπριανού δεν πρόκειται να το καταλάβει ποτε.

Το ΑΚΕΛ πρέπει να αντιδράσει δυναμικά, επιθετικά και όχι με μιολογία και με συμπλοκοσυντηλιτισμό.

Αλλά εξηγώντας στο εργατικό κίνημα ότι η επίθεση του Κυπριανού που ξεκίνησε με την καταγγελία της συνεργασίας το Δεκέμβριο, αποτελεί τα πρώτα σημάδια της επίθεσης της αστικής τάξης ενάντια στο εργατικό κίνημα, τα πρώτα σοβαρά σημάδια της συστοίρωσης της Δεξιάς ενάντια στην Αριστερά.

Ο μόνος τρόπος να αντιμετωπιστεί η επίθεση είναι με την ιδεολογική προετοιμασία του εργατικού κινήματος — το οποίο πρέπει να ξέρει τι να περιμένει και πως να το αντιμετωπίσει.

ΚΟΥΡΔΟΙ: Εθνική απελευθέρωση και σοσιαλιστική επανάσταση

Ο Κουρδικός λαός, όπως κι οι Παλαιστίνιοι, είναι ένα από τα πιο τραγικά θύματα της σήψης του καπιταλισμού. Για δεκαετίες τώρα υφίστανται κάθε μορφής βάρβαρη καταπίεση, κατατρεγμούς, βασανιστήρια και γενοχτονία ενώ τους αρνιούνται τα πιο βασικά εθνικά δικαιώματα.

Η εθνική απελευθέρωση των Κούρδων, διασπαρμένοι όπως είναι στην Τουρκία, το Ιράκ, το Ιράν και την Συρία και σφυροκοπημένοι από τα άλυτα προβλήματα και τις ασυμφιλίωτες αντιφάσεις που συγκεντρώθηκαν στη μικρή αυτή περιοχή της Μέσης Ανατολής, είναι αδιαχώριστη από τη σοσιαλιστική επανάσταση στις χώρες αυτές και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό ολόκληρης της περιοχής.

Καταπίεση

Η πολλαπλή διχοτόμηση των Κουρδικών εδαφών, στα οποία κατοικούσαν για 5,000 χρόνια, ήταν το αποτέλεσμα της δημιουργίας των φτιαχτών συνόρων που επέβαλαν οι Ιμπεριαλιστικές δυνάμεις μετά την κατάληξη του ληστρικού — όπως τον αποκαλούσε ο Λένιν — πρώτου παγκόσμιου πολέμου.

Το μεγαλύτερο κομμάτι αυτών των εδαφών (215,000 τ.χλμ. σε σύνολο 450,000) και ο μισός πληθυσμός (10 από 20 περίπου εκατομμύρια) βρίσκεται στην Τουρκία.

Η διατήρηση ισχυρών εθνικών αισθημάτων και επιδιώξεων δεν ήταν πάρα η φυσιολογική αντίδραση του Κουρδικού λαού δοσμένης της ανικανότητας του καπιταλισμού να προσφέρει οποιαδήποτε σημαντική ανάπτυξη στις περιοχές των Κούρδων (όπως συνέβηκε σ' ολόκληρο τον πρώην αποικιακό κόσμο) και της αδυναμίας των αντιδραστικών καθεστώτων στα οποία ζουν οι Κούρδοι να παράσχουν ένα υποφερτό βιοτικό επίπεδο στις μάζες.

Σ' όλα αυτά προστέθηκε η βάρβαρη εθνική καταπίεση, ιδιαίτερα στην Τουρκία, που εκφράστηκε με την απαγόρευση της γλώσσας και της κοιλτούρας και με την άρνηση ότι υπάρχουν Κούρδοι (ο Κεμαλ Ατατούρκ τους απεκάλεσε από το 1922 «Ορεσείβιους Τούρκους»).

Αντάρτικο

Κάτω από το βάρος της πίεσης από τα πολλαπλά προβλήματα οι Κούρδοι — όπως μια σειρά λαοί του Τρίτου Κόσμου — πήραν εδώ και 60 χρόνια το δρόμο του αντάρτικου πολέμου με στόχο την εθνική απελευθέρωση.

Η καθυστέρηση της κοινωνικής επανάστασης στις χώρες του αναπτυσσόμενου καπιταλισμού και η μαγνητική επίδραση που εξάσκησαν σ' όλες σχεδόν τις πρώην αποικιακές χώρες οι νικηφόρες επαναστάσεις στην Κίνα στην Κούβα, στο Βιετνάμ στην Νικαράγουα και στην Αφρική συντήρησαν την ταχτική του αντάρτικου σαν την μόνη χειροπιαστή απάντηση στη μιζέρια, την εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Η Χούντα του Εβρέν

Στην περίοδο πριν το πραξικόπημα του Εβρέν (Σεπτ. 80) οι Κουρδικές μάζες κλιμάκωσαν τον αγώνα τους που εκφράστηκε και με μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις τον Απρίλη του 1980.

Η ήττα του Τούρκικου εργατικού κινήματος υπήρξε ιδι-

αίτερα βαρεια για τον Κουρδικό λαό.

Πάνω από 10,000 φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν από τη Χούντα 5,000 εχτελέστηκαν, ενώ η ανεργία, η πείνα και η εξαθλίωση έφτασαν στο αποκορύφωμα.

Η επιβολή του στρατιωτικού καθεστώτος έσπρωξε τους Κούρδους αντάρτες σε μια πολιτική αναδιπλώσης δυνάμεων τόσο λόγω των υποκειμενικών αδυναμιών όσο και για σκοπούς εκπαίδευσης και διεθνιστικής αλληλεγγύης.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια εκατοντάδες Κούρδοι αντάρτες πολέμησαν μαζί με τους Παλαιστίνιους μαχητές ενάντια στην εισβολή των σιωνιστών δυνάμεων στην Παλαιστινιακή επανάσταση 10 νεκρούς, 15 αιχμαλώτους και 100 περίπου τραυματίες.

Οι επιθέσεις που άρχισαν να εξαπολύουν οι Κούρδοι αντάρτες ενάντια στα Τούρκικα στρατεύματα, το καλοκαίρι του 84 που συνεχίζονται μέχρι σήμερα, κι οι συμφωνίες του Τούρκικου καθεστώτος με τους ηγέτες του Ιράν και του Ιράκ για επιθέσεις του Τούρκικου στρατού στα Ιρακινά και Ιρανικά εδάφη δείχνουν πως η δύναμη των Κούρδων αντάρτων είναι ακόμα μεγάλη κι υπολογίσιμη.

Το Κουρδικό μέτωπο αποτελεί σήμερα ένα από τους μεγαλύτερους πονοκεφάλους του Τούρκικου στρατιωτικού καθεστώτος ενώ ταυτόχρονα οι Κούρδοι του Ιράκ και του Ιράν βρίσκονται σε συνεχείς συγκρούσεις με τα αντιδραστικά καθεστώτα που κυβερνούν αυτές τις χώρες.

Διεθνισμός

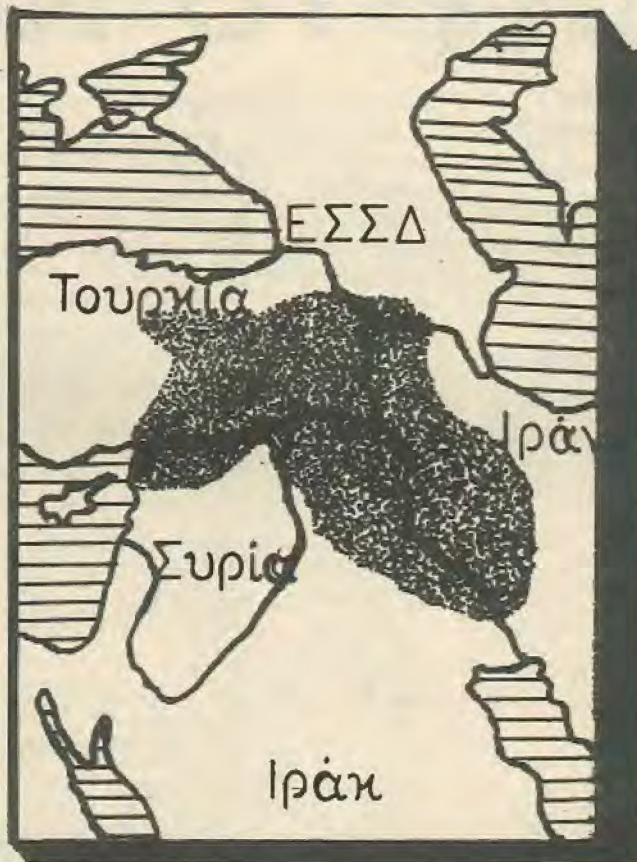
Όλα αυτά τα δεδομένα φανερώνουν τη σπουδαιότητα και τον χαρακτήρα του ρόλου που έχουν να παίξουν οι Κούρδοι στο ξεδίπλωμα της επανάστασης στην περιοχή. Ο αγώνας τους είναι φυσιολογικά δεμένος με την τύχη όλων, τουλάχιστον, των χωρών όπου κατοικούν οι Κούρδοι.

Χωρίς την ανατροπή των καθεστώτων που κυβερνούν αυτές τις χώρες είναι αδύνατο να κερδίσουν τα εθνικά τους δικαιώματα ιδιαίτερα το δικαίωμα τους για αυτοδιάθεση.

Η δημιουργία ενός Κουρδικού κράτους σ' αυτές τις χώρες αποτελεί ανάθεμα και θανάσιμη απειλή για τα ασταθή καθεστώτα τους.

Όλες μαζί και η κάθε μια ξεχωριστά απ' αυτές τις 4 χώρες έχουν συνωμοτήσει ενάντια στο Κουρδικό Έθνος με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε διάφορες ιστορικές περιόδους.

Όλες έχουν ένα ιστορικό

Χάρτης που δείχνει με σκούρο χρώμα την έκταση του Κουρδιστάν

βάρβαρης καταπίεσης όλων των εθνικών τους μειονοτήτων.

Η περιοχή αυτή είναι εξ άλλου η πιο ευαίσθητη περιοχή για τα Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα λόγω του πετρελαίου της Μέσης Ανατολής και της γειτνίασης με τη Σοβιετική Ένωση.

Οι Κούρδοι αγωνιστές έχουν την ατυχία να είναι μπλεγμένοι σ' όλες τις αντιφάσεις και τα προβλήματα της εποχής μας. Η μοίρα τους είναι συνδεδεμένη σφιχτά με την έκβαση της κοινωνικής επανάστασης στις καπιταλιστικές χώρες και στις υπανάπτυχτες χώρες του 3ου κόσμου όπως και με την εξέλιξη της πολιτικής επανάστασης στα παραμορφωμένα εργατικά κράτη (Συρία).

Είναι γι' αυτό που έχουν και την τύχη ο αγώνας τους να ξεπερνά τα όρια του Κουρδιστάν και να αποχτά μια τεράστια σημασία για την επανάσταση σ' ολόκληρη την περιοχή.

Πολλες πληροφορίες σ' αυτό το άρθρο προήλθαν από συζήτηση με ηγετικό στέλεχος του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος (Τουρκίας) τον οποίο κι ευχαριστούμε για την συμβολή του στο ξεκαθάρισμα πολλών απόψεων που εκφράζονται εδώ. (Δ.Μ.)

Το όπλο της ιδεολογίας

Είναι για τον ίδιο λόγο που οι Κούρδοι αγωνιστές, οι Κούρδοι εργάτες και αγρότες δεν είναι αρκετό να οπλιστούν μόνο με πολεμικά όπλα. Τα ιδεολογικά όπλα είναι σήμερα απαραίτητα για τις Κουρδικές μάζες και τους ηγέτες τους.

Η φύση του αγώνα τους που περνά αναγκαστικά μέσα από την ανατροπή μιας σειράς από διαφορετικής φύσης αλληλοσυγκρουόμενα καθεστώτα δεν επιτρέπει την αποστροφή προς την ιδεολογία, τη θεωρία, την ιστορική πείρα που χαρακτηρίζει συνήθως τους αντάρτες.

Όλα αυτά τα όπλα είναι απαραίτητα εξ άλλου για να καθοριστούν οι σωστές συμμαχίες χωρίς τις οποίες η νίκη είναι αβέβαιη κι απειλεί να σκοτώσει τα καλύτερα βλαστήρια του Κουρδικού Έθνους.

Μέσα από την προσπάθεια των ηγετών τους να συμμαχούν με όλα τα Αραβικά καθεστώτα μετάτρεψαν μια κοινωνική επανάσταση σ' ένα εθνικό πόλεμο ενάντια στο Ισραήλ. Αυτός ο προσανατολισμός απόπλισε ιδεολογικά τις παλαιστινιακές μάζες στα χτυπήματα των Αράβων (Ιορδανία 1970, Συριακή αντεπανάσταση στο Λίβανο, 1976) ενώ έσπρωξε για δεκαετίες την Ισραηλίτικη εργατική τάξη στην αγκαλιά των σιωνιστών από το φόβο του ιερού πολέμου του αραβικού έθνους.

Η Ισραηλίτικη εργατική τάξη όπως κι η εργατική τάξη όλων των χωρών της περιοχής έχει σήμερα αφυπνιστεί. Γι' αυτό φρόντισε η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού και τα κοινά χτυπήματα σ' όλες τις χώρες. Είτε πρόκειται για καθυστερημένες, «αγροτικές» χώρες (Αίγυπτος, Τυνησία, Μαρόκκο, Παγκλαντές, Πακιστάν, Λατ. Αμερική, Νότιος Αφρική) είτε για αναπτυγμένες (Γερμανία, Βρετανία, Γαλλία, Ισπανία) η εργατική τάξη βρίσκεται σήμερα στο προσκήνιο της ιστορίας σαν η πρωταρχική δύναμη που καθορίζει τις εξελίξεις.

Η εργατική τάξη το κλειδί

Η δύναμη κλειδί και για την Κουρδική επανάσταση βρίσκεται στην Τουρκική εργατική τάξη και στην εργατική τάξη του Ιράν, του Ιράκ και της Συρίας.

Κανένα από τα τέσσερα αυτά καθεστώτα δεν είναι σταθερό. Ούτε να λύσουν οποιοδήποτε πρόβλημα, εθνικό, οικονομικό ή κοινωνικό. Οι εργάτες δεν έχουν άλλη διέξοδο από την επαναστατική κινητοποίηση, αργά ή γρήγορα.

Η νίκη ή η ήττα αυτής της εξέγερσης θα εξαρτηθεί εξ ολοκλήρου από την ύπαρξη ενός πειθαρχημένου, καλά οργανωμένου, θεωρητικά και ιδεολογικά ξεκαθαρισμένου επαναστατικού κόμματος που θα προβάλει το σωστό πρόγραμμα για την κατάληψη και διατήρηση της εξουσίας.

Η απουσία ενός τέτοιου κόμματος στην Τουρκία στέρησε την νίκη από τις Τούρκικες και Κουρδικές μάζες κι οδήγησε το κίνημα στην προσωρινή ήττα το 1980.

Το χτίσιμο ενός τέτοιου κόμματος που θα περιλάβει στο πρόγραμμα του το δικαίωμα του Κουρδικού λαού γι' αυτοδιάθεση είναι το πρωταρχικό καθήκον σήμερα των Τούρκων και Κούρδων εργατών κι αγωνιστών.

Δώρος Μιχαήλ

Διεθνή

ΑΦΡΙΚΗ: Ποιος φταίει για τη λιμοχτονία;

Η Αφρική είναι η πιο πλούσια ήπειρος του πλανήτη μας. Έχει το πιο γόνιμο έδαφος και το πιο πλούσιο υπέδαφος. Η πραγματικότητα όμως είναι φριχτή. Αφτή η γη της επαγγελίας κουβαλάει στις πλάτες της τους πιο φτωχούς κι ασθενικούς ανθρώπους του πλανήτη. Ο μέσος όρος ζωής, δε φτάνει σχεδόν πουθενά τα 60 χρόνια. Σε λίγες μόνο χώρες ξεπερνά τα 50, όταν την ίδια στιγμή σε χώρες όπως η Σομαλία κι η Γκινέα Μπισσάου μόλις που φτάνει τα 39 χρόνια. Ένα εκατομμύριο παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο στην Αφρική, από την ελονοσία, την ιλαρά και την ερυθρά. Ειδικοί οικονομολόγοι και οικολόγοι του Ο.Ο.Σ.Α. και του Ο.Η.Ε. υποστηρίζουν ότι ο θάνατος από πείνα θα χτυπήσει 50 εκατομμύρια Αφρικάνους στα επρχόμενα 10-20 χρόνια.

175 εκατομ. Αφρικάνοι (ο μισός πληθυσμός) βρίσκονται κάτω απ' το όριο της φτώχειας ακόμα και μέσα στις συνθήκες υπανάπτυξης που αγκαλιάζουν την Αφρική. 90 εκατομ. παίρνουν με την τροφή τους μονάχα 1000 θερμίδες τη μέρα, όταν ένα ανθρώπινο σώμα χρειάζεται 3000 τη μέρα.

Η Αιθιοπία σήμερα είναι η πιο τραγικά ανάγλυφη περίπτωση λιμοχτονίας στην Αφρική. Η πείνα, η ανομβρία, ο πόλεμος, η έλλειψη υποδομής (δρόμοι κ.τ.λ.) χτυπούν ανελέητα γύρω στα 5 εκατομ. Αιθίοπες. Απ' φτούς υποφέρουν πιο πολύ τα παιδιά. Πριν γίνουν 5 χρόνων το 27% των παιδιών πεθαίνει. Κι

Μπέρντολ Μπρεχτ:
«Οι λιμοχτονίες δεν συμβαίνουν οργανώνονται από τους εμπόρους σιταριού».

όλη η βοήθεια που στέλνεται δεν προκειται να αλλάξει ριζικά την κατάσταση. Ανακουφίζει για λίγο, όμως το πρόβλημα μένει.

Η Αφρική, για αιώνες, ήταν το πιο κερδοφόρο κομμάτι της τεράστιας αποικιακής αυτοκρατορίας που έστησαν οι καπιταλιστικές δυνάμεις.

Αυτό το γεγονός είναι η βάση της σημερινής απελπιστικής κατάστασης στην Αφρική.

Το κίνημα για εθνική απελευθέρωση στα δεκάχρονα του 50, 60 κι 70, ανάγκασε τους ιμπεριαλιστές να δώσουν το λιγότερο «ονομαστική» ανεξαρτησία, στις αποικιακές τους χητσεις στην Αφρική, υποχωρώντας έτσι απ' την άμεση κι ολοκληρωτική στρατιωτικο-αστυνομική καταπίεση κι οικονομική απομύζηση, διασφαλίζοντας όμως τα συμφέροντα τους με το ζυγό της νεοαποικιακής οικονομικής εκμετάλλεψης.

Η διασφάλιση των μητροπολιτικών οικονομικών συμφερόντων περνά μεσ' απ' την εγκατάσταση στην εξουσία των ντόπιων αστικών τάξεων που έχουν καθήκοντα διαχειριστή του ιμπεριαλισμού. Οι εθνικές αστικές συμμορίες που λυμαίνονται την ήπειρο, με τις διαφθαρμένες κι εκφυλισμένες κυβερνήσεις τους εξασθενίζουν ακόμα πιο πολύ τη ρημαγμένη κιόλας απ' την παλιά αποικιοκρατία, Αφρική.

Ο αγροτικός χαρακτήρας της Αφρικάνικης οικονομίας

(με έμφαση στη μονοκαλλιέργεια), η «Βαλκανοποίηση» της Αφρικής απ' τους «τέως» αποικιοκράτες (γύρω στα 50 εθνικά κράτη που κόβουν στη μέση φυλές, εθνότητες κτλ με αποτέλεσμα τις τοπικές συγκρούσεις και τους εμφύλιους πολέμους) βαθαίνουν το πρόβλημα.

Ο χαρακτήρας και η καθυστέρηση του ερχομού της ανεξαρτησίας στην ήπειρο, η στυγνή πραγματικότητα της καπιταλιστικής αναπτυγμένης δύσης και οι άνισες νεοαποικιακές οικονομικές σχέσεις που υποφέρει η Αφρική, κάνουν αδύνατη μια αναπτυξιακή οικονομική πορεία.

ΟΙ Η.Π.Α., η Ε.Ο.Κ., η Ιαπωνία και τα όργανα τους, Δ.Ν.Τ. και Διεθνής Τράπεζα, με τη πολιτική που ακολουθούν στερούν απ' τις πλατειές μάζες τα βασικά αγαθά και παροχές που χρειάζονται για να κρατηθούν στη ζωή. Όπως συμβαίνει παντού στον Τρίτο Κόσμο, οι τιμές των αγαθών που αδυναμούν είχαν μειωθεί απότομα με τη κρίση του 1979 - 83, όταν την ίδια στιγμή οι τιμές των αγαθών που αγόραζαν (κεφαλαιουχικά, βιομηχανικά αγαθά και τρόφιμα) είχαν τιναχτεί στα ύψη. Έτσι το χάσμα ανάμεσα στις τιμές του εξαγωγικού εμπορίου (πρώτες ύλες και τρόφιμα) και του εισαγωγικού εμπορίου (βιομηχανικά αγαθά απ' την αναπτυγμένη δύση) έγινε τεράστιο. Το αποτέλεσμα είναι η αδυναμία της Αφρικής να ξεπληρώσει τα χρέη της στους Δυτικούς τοκογλύφους.

Την ώρα που συμβαίνουν όλα τούτα, ο νεοαποικισμός έχει πάρει στα χέρια του, με διάφορες μανούβρες την οικονομική ανάπτυξη της Αφρικής. Ακόμα και η μικρή εκβιομηχάνιση που παρουσιάζεται επιβλήθηκε απ' το νεοαποικισμό, κι όπου έγινε δεν είχε καμιά σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του Αφρικανικού λαού.

Κλασικό παράδειγμα νεοαποικιακής οικονομικής πολιτικής είναι η κατάσταση που δημιουργήθηκε στο Μάλι, στα χρόνια της μεγάλης ξηρασίας (του 1978 - 73). Τη στιγμή που οι κάτοικοι στις ορεινές περιοχές

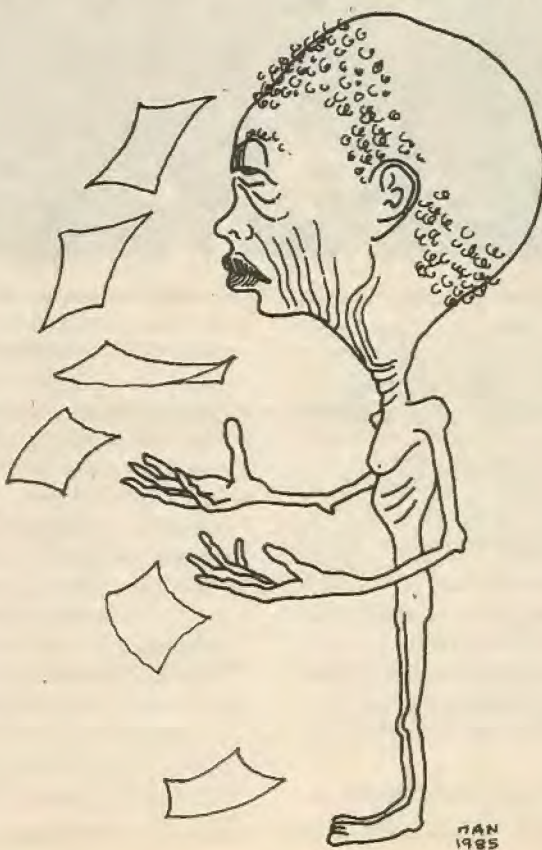

πέθαιναν απ' τη πείνα, η εξαγωγή ρυζιού αφηήθηκε 500% και του μπαμπακιού 400%. Φυσικά, μια ανάλογη άφηση στην εισαγωγή αγαθών δεν ήταν μέσα στα σχέδια του νεοαποικισμού γιατί θα μείωνε τα κέρδη.

Ρόναλντ Ρήγκαν:
(Για την πείνα στις ΗΠΑ το 1964):

«Μας είπαν πριν τέσσερα χρόνια πως 17 εκατ. Αμερικάνοι πηγαιναν κάθε βράδυ στο κρεβάτι νηστικοί. Λοιπόν αυτο πολύ πιθανόν να αληθεύει. Έκαναν όλοι δίαιτα» !!
(Σημ. Σ.Ε. Τώρα διαπλασιάστηκαν αυτοι που κάνουν δίαιτα)

Οι τράπεζες, οι συγκοινωνίες, η ενέργεια, η γεωργική παραγωγή, το πλούσιο σε χρυσάφι, διαμάντια, ουράνιο πετρέλαιο κι άλλα ορυχτά υπεδάφους βρίσκεται κάτω απ' τον άμεσο έλεγχο του ιμπεριαλισμού. Τέλος, η τεράστια οικολογική αναστάτωση που αγκαλιάζει μια εκτεταμένη περιοχή ανάμεσα στη Σαχάρα και τον Ισημερινό, είναι αποτέλεσμα της αναρχικής και καταστροφικής πορείας για άμεσο πλουτισμό που εφάρμοσαν οι αποικιοκράτες.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, που οι κοινωνικές αντιθέσεις είναι τεράστιες κι η οικονομική βάση για κοινωνικές μεταρρυθμίσεις είν' ανύπαρκτη, δεν είναι τυχαία η απουσία της ουσιαστικής αστικής δημοκρατίας. Έτσι οι Αφρικάνικες μάζες πέρα απ' τη φτώχεια και το θάνατο από πείνα, αντιμετωπίζουν τη στυγνή καταπίεση που επιβάλλουν τα μονοκομματικά κράτη και οι Βοναπαρτιστικές στρατιωτικο - αστυνομικές δικτατορίες.

Οι λύσεις που προτείνουν οι αστοί Αφρικάνοι οικονομολόγοι και οι δυτικοί συνάδελφοι τους, είναι ολότελα ουτοπικές. Μέσα στον καπιταλισμό, δεν υπάρχει δρόμος που οδηγά μακριά απ' τον εφιάλτη του σιγουρου θάνατου από πείνα και την έλλειψη στα βασικά βιοτικά αγαθά για τη τεράστια μάζα του Αφρικανικού πληθυσμού.

Απ' την άλλη, η υποκριτική φιλανθρωπία του δυτικού κόσμου δε μπορεί να θεωρηθεί λύση στο πρόβλημα.

Τη ριζική και μόνιμη λύση στο πρόβλημα θα έκανε πραγματικότητα η υλοποίηση ουσιαστικής ανεξαρτησίας στην Ήπειρο γεγονός που προϋποθέτει την εξαφάνιση των εθνικών αστικών συμμοριών απ' την εξουσία που ασκούν τώρα πάνω στις Αφρικάνικες μάζες, ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονο-

μίας για όλη τη Αφρική που μπορεί να γίνει μονάχα αν καταργηθούν τα σύνορα κι ο έλεγχος της οικονομίας σ' όλες τις φάσεις, απ' τους εργαζόμενους. Όλα τούτα όμως, σημαίνουν την επαναστατική κινητοποίηση του τεράστιου Αφρικανικού προλεταριάτου για Σοσιαλισμό.

Πράγματι, οι συνθήκες στην Αφρική είναι απόλυτα ώριμες για μια τέτοια πορεία. Οι πρόσφατες αθρόοις κινητοποιήσεις για τις αφηήσεις στις τιμές στην Αίγυπτο, την Τυνησία, το Μαρόκο οι απεργίες των ανθρακωρύχων στη Νότια Αφρική, δείχνουν ακριβώς τη δύναμη του.

Αντί όμως για τη πορεία για σοσιαλισμό που είναι ο μόνος δρόμος για σωτηρία, η έλλειψη σωστού ιδεολογικού προσανατολισμού και μαζικών επαναστατικών μαρξιστικών κομμάτων, οδηγούν στην αποσπασματική δράση των εργατών που εξαντλείται στις αφθόρμητες και βίαιες εξεγέρσεις χωρίς αποτέλεσμα, ή την ανάρτικη δράση που παρατείνεται συνεχώς εξαντλώντας την εργατιά και την αγροτιά απ' τη δύναμη τους, ή οδηγά στη δημιουργία Βοναπαρτιστικών παραμορφωμένων εργατικών κρατών, όπως η Αγκόλα με μέσο όρο ζωής 42 χρόνια, η Μοζαμβίκη με μέσο όρο ζωής 42 χρόνια και μερικές εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ' την πείνα, ή η Αιθιοπία που σήμερα είναι η πιο ανάγλυφη παράσταση της θανατηφόρας Αφρικανικής πραγματικότητας.

Γιώργος Ζαβρός

Η σπατάλη στη Δύση:

● Οι Αμερικάνοι αγρότες επιδοτούνται για να αφήνουν σχεδόν τη μιση τους γη ακαλλιεργητή για να διατηρηθούν οι ψηλές τιμές.

● Το βουνο απο σιτάρι της ΕΟΚ βάρους 8 τόνων κόστισε £1,000 εκατομμύρια στερλίνες απο το 1976.

● Το βουνο απο βούτυρο κόστισε στην ΕΟΚ £4.5 δισεκατομμύρια.

● Πέρσι 97% της σοδειας πορτοκαλιών στη Ελλάδα καταστράφηκε ως «περίσσευμα» όπως και το 1/3 ολόκληρης της σοδειας ντομάτων της Ευρώπης.

● Στις Η.Π.Α. και την ΕΟΚ οι έρευνες για στρατιωτικούς σκοπούς καταναλώνουν 45 δολάρια κατα κεφαλήν κάθε χρόνο. Μόνο 11 δολάρια ξοδεύονται για ιατρική έρευνα.

● Σε παγκόσμιο επίπεδο για κάθε 10,000 ανθρώπους υπάρχουν τώρα 556 στρατιώτες αλλά μόνο 85 γιατροί.

Εκστρατία της αριστερας για να μην ψηφιστεί ο Καραμανλής

Το 1985 πρόκειται ν'είναι ένα αποφασιστικός χρόνος για το εοτατικό κίνημα και την κυβέρνηση.

Το βάθεμα της οικονομικής κρίσης, αύξηση της ανεργίας, οι κάθε είδους επιθέσεις της Αντίδρασης θα συνδιαστούν στο διάστημα αυτό με δυο αποφασιστικά γεγονότα. Τις Προεδρικές και Βουλευτικές εκλογές. Η έκβαση της μάχης αυτής χωρίς αμφιβολία θα σηματοδέψει αποφασιστικά την πορεία των παραπέρα εξελίξεων και από την άποψη αυτή έχει ιδιαίτερη σημασία να δούμε πως προετοιμάζεται το ΠΑΣΟΚ να δώσει αυτή την αποφασιστική μάχη.

Έχει γίνει έθιμο πια μαζί με την εξαγγελία της εισοδηματικής πολιτικής η ηγεσία να καλεί σε διάφορες συσκέψεις τα στελέχη του Κινήματος για τον "εξοπλισμό" τους στο πέρας της εισοδηματικής πολιτικής στους εργαζόμενους. Ενα καθήκον που όσο καλή θέληση, πίστη και υπομονή αν υπήρχε από τους συντρόφους της βάσης δύσκολα μπορούσαν να το υλοποιήσουν.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια η ηγεσία κάλεσε πρόσφατα μια σειρά από συσκέψεις Γομεακών και Νομαρχιακών Επιτροπών και στο ξενοδοχείο "KING TOWER" στις 15-12-84 Πανελλαδική Σύσκεψη με εισήγηση του προέδρου του Κινήματος.

Ουσιαστικά μέσα απ'αυτές τις συσκέψεις η ηγεσία προσπάθησε να περάσει μια σειρά από ζητήματα και ιδιαίτερα τα "καυτά" προβλήματα που αφορούν την εισοδηματική πολιτική, την προετοιμασία για τις βουλευτικές εκλογές και την ψήφιση από το ΠΑΣΟΚ τον Καραμανλή.

Αναδημοσίευση από το «Ξεκίνημα», την εφημερίδα των μαρξιστών του ΠΑΣΟΚ

την του προσώπου στην ιστορία του εργατικού κινήματος της Βρετανίας.

Μια σοσιαλιστική κυβέρνηση δεν έχει το δικαίωμα να μιλάει για μια πολιτική μέσα σ' αυτές τις συνθήκες. Το μήνυμα και η εντολή που πήραμε από το λαό ήταν ν'αλλάξουμε αυτές τις συνθήκες. Ετσι καθόλου τυχαία η απάντηση της βάσης των Κλαδικών και Νομαρχιακών ήταν ότι αυτή την εισοδηματική πολιτική δεν μπορούμε να τη περάσουμε με τίποτα στους εργαζόμενους, χρειαζόμαστε μια άλλη πολιτική.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Σ' αυτό που έχει αξία να σταθούμε είναι στο π' ειπώθηκε από την ηγεσία και πως η βάση αντέδρασε πάνω στο θέμα της ψήφισης του Προέδρου. Το βήμα 16-12-84 γράφει: "Όπως γνωστοποίησε σε σχετικό υπόμνημα της γραμματείας της Επιτροπής Συνδέσσης του Κινήματος και Κυβέρνησης με την εποπτεία του Α.Τζοχατζόπουλου, εκφράζεται θετικά η πλειοψηφία των κομματικών στελεχών με τις απόψεις της ηγεσίας για τον Καραμανλή".

Φαίνεται πως η εμβέλεια της ακοής του σ.Τζοχατζόπουλου περιορίζεται στο χώρο των

την ηγεσία να λέτε στο λαό γιατί τον ψηφίσατε και εμείς από τις οργανώσεις μας να λέμε γιατί δεν έπρεπε να τον ψηφίσετε και μετά θα μας πείτε ότι εμείς δίνουμε ευκαιρίες στη Δεξιά και διασπάμε την ενιαία αντίληψη".

Αυτα σύντροφοι της ηγεσίας λέει η βάση του Κινήματος για την ΔΙΚΗ ΣΑΣ απόφαση να ψηφιστεί ο Καραμανλή και απορίπτει σαν αστεία την επιχειρηματολογία του Α.Παπανδρέου ότι η εκλογή του Προέδρου δεν είναι το κυρίαρχο και καθοριστικό γεγονός και ότι "πρέπει να γίνει σαφές ότι η οποία προβλεπόμενη "εξουσία" για τον θεσμό του Προέδρου της Δημοκρατίας συνδέεται άρρηκτα με τους υπαρκτούς και επικυρωμένους λαϊκούς συσχετισμούς και τη δυναμική τους", όπως είπε στη Σύσκεψη Στελεχών.

Και την θεωρεί αστεία γιατί αν ο Πρόεδρος "ξέχασε", η βάση θυμάται αυτά που ο ίδιος έλεγε παλιά. Ότι "όταν ο λαός ψήφισε τον Κ.Καραμανλή δεν ήξερε ότι ψήφισε δικτατορα" και ότι "ο λαός θα καταλάβει τη σκοπιμότητα του Συντάγματος όταν ο Πρόεδρος παύει τη νόμιμη εκλεγμένη κυβέρνηση και διορίζει στη θέση της τον κηρυγμένο του".

Αλλά ακόμη και αν δεν είχε

θέλουμε ακόμη να του θυμίσουμε ότι στο πρόγραμμα της κυβερνητικής πολιτικής καταγγέλαμε ότι το Κοινοβούλιο είναι υποβαθμισμένο.

Η "Μάχη" για τον Πρόεδρο είναι ένα αποφασιστικό βήμα για την κατάληψη της εξουσίας που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να προχωρήσουμε στο Σοσιαλισμό.

Έχοντας όμως η κυβέρνηση αφήσει την εξουσία των μέσων παραγωγής στην "ιδιωτική πρωτοβουλία", κατάλληλη ν'αφήνει στα χέρια των πολιτικών της εκπροσώπων την ίδια την εξουσία.

Είναι αυτή η πολιτική που το 48% το έκανε 41%, έφερε τη Δεξιά σε απόσταση αναπνοής και οδηγεί την Αλλαγή στο χρονοντούλαπο της ιστορίας.

Η ψήφιση του Καραμανλή θα είναι ένα χτύπημα στη συνεκτικότητα των εργαζομένων που δικαιολογημένα θα πούνε αυτά που σήμερα λέει η βάση του Κινήματος, ότι η ο πρόεδρος έχει αμνησία ή μας πουλάτε συνειδητά.

Αυτή την στιγμή μπροστά σ' αυτή την κρίσιμη μάχη, παρουσιάζεται ένας μεγάλος αλκοθωρισμός μεταξύ ηγεσίας βάσης και οπαδών του ΠΑΣΟΚ. Γιατί η ηγεσία οδηγεί το Κίνημα στην αναμέτρηση των εκλογών με ανοιχτές τις γραμμές του. Αντί να ακούσει τη φωνή της βάσης και των εργατών και να προχωρήσει σ' αυτές τις επιταγές, προχωράει στην υλοποίηση των επιταγών της "ιδιωτικής πρωτοβουλίας" και αδιάστατα ετοιμάζεται να πληρώσει τις συνέπειες αυτής της πολιτικής!!

Αντί να προετοιμαστεί για τη σύγκρουση με την αστική τάξη προετοιμάζεται για σύγκρουση με την βάση του Κινήματος. Ετσι, προχωράει στη διάλυση των Κλαδικών οι οποίες αντανάκλωντας πιο άμεσα την πίεση των εργαζομένων ασκούσαν σκληρή κριτική στην πολιτική της ηγεσίας και πάνω απ' όλα δεν δέχονταν πια να "περάσουν" προς τα έξω την εισοδηματική πολιτική και τις κάθε είδους αποφάσεις της ηγεσίας.

Βγαίνοντας τα δικά της συμπεράσματα από τη μάχη των Ευρωεκλογών που επικεφαλής της λίστας του ΠΑΣΟΚ ήταν ο Μαύρος(!) συνεχίζει αυτή την εγκληματική ταχτική με δημιουργία των Αντιδεξιών Συσπειρώσεων "συσπειρώνοντας" στο ΠΑΣΟΚ μια σειρά από αστικά φαντάσματα, αποτυχημένους πολιτικάντηδες του Κέντρου, δεδηλωμένους αντισοσιαλιστές, όπως ο Μπαντουβάς και όσους "αντιδεξιούς" αποστάτες του ΠΑΣΟΚ (όπως ο Ζαφειρόπουλος) που πρόθυμα θα προσφέρουν ξα-

νά τις "υπηρεσίες τους" χωρίς την ενοχλητική παρουσία της βάσης του ΠΑΣΟΚ. Γιατί ουσιαστικά αυτές οι "αντιδεξιές συσπειρώσεις" δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια συνειδητή προσπάθεια παραμερισμού της οργανωμένης βάσης του ΠΑΣΟΚ, που είναι το κύριο εμπόδιο για την εφαρμογή της σημερινής αντιδραστικής πολιτικής της ηγεσίας.

ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Οι εργαζόμενοι βλέπουν και καταλαβαίνουν ότι έτσι που βαδίζει η κυβέρνηση όχι μόνο θα συνεχίσει τις υποχωρήσεις στις πιέσεις της αστικής τάξης αλλά "θα χάσουμε και τις εκλογές". Και ξέρουν καλά ότι αυτοί που θα πληρώσουν τις συνέπειες αυτής της πολιτικής θα είναι για μια ακόμη φορά οι ίδιοι. Ο προβληματισμός σήμερα των πρωτοπόρων εργατών που στρέφονται στην αναζήτηση μιας εναλλακτικής πολιτικής, είναι πως θ'αλλάξουμε τη σημερινή πολιτική και πως θα προχωρήσουμε μπροστά.

Αυτά τα καυτά ερωτήματα δεν χρειάζονται απλά απάντηση αλλά πρέπει να γίνουν αφετηρία αγώνα για την βάση του Κινήματος.

Και γι'αυτούς τους λόγους, Μαρξιστική Τάση του ΠΑΣΟΚ κατανοώντας τη σοβαρότητα που θα έχει το αποτέλεσμα αυτής της μάχης ξεκινάει εκστρατεία ενάντια στην ψήφιση του Καραμανλή και το αντιδραστικό Σύνταγμα. Ενάντια στο Καραμανλή όχι μόνο σαν πρόσωπο - η αστική τάξη έχει και άλλους Καραμανλίδες στα συρτάρια της - αλλά ενάντια στη ψήφιση οποιουδήποτε αστού.

Εκστρατεία για την ψήφιση ενός Σοσιαλιστή Προέδρου καινού υποψήφιου της Αριστεράς, εγγυητή των κατακτήσεων των εργαζομένων και όχι της αστικής τάξης.

Το ζήτημα της εκλογής του Προέδρου είναι άρρηκτα δεμένο με την πάλη για την εξουσία. Το "Παπαδοπουλική έμπνευση" Σύνταγμα όμως κατοχυρώνει την εξουσία της αστικής τάξης.

Για το λόγο αυτό ζητάμε εκλογές για Συντακτική Βουλή και την ψήφιση ενός Συνταγματος που να κατοχυρώνει τις κατακτήσεις των εργαζομένων και να επιτρέπει την εφαρμογή ενός Σοσιαλιστικού προγράμματος.

Στην εκστρατεία αυτή ζητάμε την συσπείρωση όλων των συντρόφων της Αριστεράς του ΠΑΣΟΚ που δεν σταμάτησαν ποτέ να πιστεύουν ότι ο Σοσιαλισμός δεν είναι ένα όραμα του μακρινού μέλλοντος αλλά μια υπόθεση της γενιάς του Σήμερα.

Σύντροφοι και Συντρόφισσες, Η ηγεσία διάλεξε το δρόμο της. Ενα δρόμο χωρίς επιστροφή που οδηγεί σε σκληρές ήττες και σε νέα δεινά το εργατικό κίνημα. Ας της κάνουμε την χάρη να διαβεί μονάχη της το δρόμο αυτό.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΛΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

Μιλώντας στα στελέχη η ηγεσία χαρακτήρισε την εισοδηματική πολιτική σαν την καλύτερη "μέσα σ' αυτές τις συνθήκες" και δεν δίστασε να την συγκρίνει με αυτή του Μιττερράν, του Κόλ και της Θάτσερ!! Και αυτό που αναρωτιέται κάθε αγωνιστής του Κινήματος είναι που έχει θέση αυτή η σύγκριση της πολιτικής μιας Σοσιαλιστικής κυβέρνησης με την πολιτική του Μιττερράν που ανέβασε την ανεργία στα 3.500.000 και έχει καταστήσει την εκάνοδο της Δεξιάς περισσότερο από βέβαιη και πολύ περισσότερο δεν συγκρίνεται με την πολιτική της Θάτσερ, του πιο μι-

διορισμένων καρεκλοκένταυρων που τον-περιστοιχίζουν, γιατί η βάση είχε άλλα. Ας θυμίσουμε στον σ.Τζοχατζόπουλο τι είπε η βάση στις πρόσφατες συσκέψεις:

"Αν ψηφίσετε Καραμανλή δυο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν ή ότι συνεδριάζει μας πουλάτε ή ότι ο Πρόεδρος είναι άρρωστος έχει αμνησία και ξεχνάει και και ποιός είναι ο Καραμανλής και τι ο ίδιος έλεγε".

"Αν ψηφίσετε Καραμανλή να έχετε τα διαβατήριά σας έτοιμα γιατί δεν σας ξεπλένει τίποτα".

"Ψηφίστε Καραμανλή και μετά θ'αρχίσουμε. Εσείς απο

πεί αυτά, η εκλογή του Προέδρου είναι κυρίαρχο και καθοριστικό γεγονός, γιατί αποκαλύπτει και επηρεάζει τον συσχετισμό δύναμης που είναι αναγκαίο και καθοριστικό γεγονός για να εκφραστεί τους "επικυρωμένους λαϊκούς συσχετισμούς και τη δυναμική τους". Θυμίζουμε στο πρόεδρο του Κινήματος ότι ούτε το 1980 - όπως ο ίδιος κατήγγειλε και αποχώρησε από τη Βουλή - εκφραζόντουσαν οι λαϊκοί συσχετισμοί που έβγαλαν Πρόεδρο τον Καραμανλή και πολύ περισσότερο από αυτή τη Βουλή του 48% του ΠΑΣΟΚ και του 60% της Αριστεράς.

Η αριστερα να μπει φραγμος στην ανάπτυξη του εθνικισμού

«Η Σ.Ε. έχει εξηγήσει ξανα και ξανα πως η αδυναμία της δεξιάς να λύσει το Κυπριακό την οδηγεί στην πορεία της ανάπτυξης του εθνικισμού.

Έτσι είδαμε το συλλαλητήριο την εθνικιστική ενότητα μετά την ανακήρυξη του «κράτους», την εξαγγελία από τον Αρχιεπίσκοπο εράνου για την Ε.Φ., την επιβολή φορολογίας 1/2% για την «άμυνα της πατρίδας», την διεξαγωγή ασκήσεων και παρελάσεων και τέλος τον γιορτασμό επετείων όπως του ερχομού του Χίτλερ στην Κύπρο αλλά και της επετείου του θανάτου - του (Πέθανε σαν αρχηγός της παράνομης και - φασιστικής ΕΟΚΑ -Β).

Σε μερικές από τις πιο πάνω ενέργειες συμμετείχαν δυστυχώς, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, και τα κόμματα της Αριστερας.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ αφού έχει βάλει τον σοσιαλισμό στο συρτάρι, αφού βλέπει την λύση του Κυπριακού μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού μπαίνει στα ίδια αδιέξοδα με την δεξιά και σαν συνέπεια καταρρέει προς τον εθνικισμό. Μια τέτοια απόδειξη είναι και η πρόταση που έκαμε στη Βουλή στις 17 του Γενάρη για αύξηση της φορολογίας από 1/2% σε 1%.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ φοβάται να μιλήσει για πόλεμο, μιλά όμως για άμυνα της πατρίδας. Όμως γνωρίζει ότι όπως όλοι οι πόλεμοι που έγιναν μέχρι σήμερα έγιναν στο όνομα της άμυνας της πατρίδας έτσι και οι εισηγήσεις που έχει κάνει (δυναμική εμπλοκή της Ελλάδας με μεραρχίες, φορολογίες για την άμυνα), οδηγούν στην στρατιωτική αντιπαράθεση και σε τελευταία ανάλυση στον πόλεμο. Ένας τέτοιος πόλεμος φέρνει τους Ε/Κ εργάτες, ενάντια στους Τ/Κ και τους Έλληνες εργάτες ενάντια στους Τούρκους Εργάτες και ποτέ δεν λύνει κανένα πρόβλημα. Αντίθετα φορτώνει στους ώμους της εργατικής τάξης τα βάρη ενός πολέμου που θα πληρώσει με αίμα και στερήσεις.

Με αυτές - της της εισηγήσεις η ηγεσία της ΕΔΕΚ ξεχана την ιστορία των τελευταίων είκοσι χρόνων και εμπιστεύεται, τα στρατεύματα αυτά - τους μηχανισμούς αυτούς που διάπραξαν μια σειρά από σφαγές ενάντια στο εργατικό κίνημα και τέλος το πρόδωσαν.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ υποκρίνεται γιατί ενώ γνωρίζει ότι αυτή η Εθνική φρουρά ευθύνεται για το πραξικόπημα και την προδοσία της εισβολής και ότι υπά-

χει για να στηρίξει τα συμφέροντα της αστικής τάξης, ιδιαίτερα όταν απειλούνται επικίνδυνα από τους εργάτες, επιμένει στην ενίσχυση - της.

Ερωτούμε γιατί η ηγεσία της ΕΔΕΚ ξεγράφει τον ρόλο που έπαιξε η Ε.Φ. το '74; Τι άλλαξε στους μηχανισμούς - της που να εγγυάται ότι δεν θα ξαναχρησιμοποιηθεί με τον ίδιο τρόπο; Μήπως λειτουργεί τώρα δημοκρατικός συνδικαλισμός των εθνοφρουρών ή έχει μετατραπεί σε λαϊκή πολιτοφυλακή όπου οι αποφάσεις παίρνονται δημοκρατικά από τους Ένοπλους εργάτες;

Η Ε.Φ. είναι ένας καταπιεστικός αντιδραστικός μηχανισμός αυτό φαίνεται τόσο μέσα από την λειτουργία - της όσο και από τον τρόπο με τον οποίο χρηματοδοτείται.

Η λειτουργία της στηρίζεται στις διαταγές και τις τιμωρίες. Είναι χαρακτηριστική η αύξηση των υποθέσεων, τόσο κληρωτών όσο και Εφένδρων, που εκδικάζονται σε στρατοδικεία. Τελευταία είχαμε κρούσματα απόπειρας αυτοκτονίας από κληρωτούς κάτι που για πρώτη φορά συμβαίνει στην Ε.Φ. Η Φορολογία που επιβλήθηκε πέρσι απόδειξε ξανα το ότι η εργατική τάξη είναι ένας μηχανισμός που στηρίζεται από τις στερήσεις της Ε.Τ. ενώ οι αστοί πέραν από το γεγονός ότι χρησιμοποιούν τις εισφορές στην Ε.Φ. για διαφήμιση δεν πληρώνουν ούτε την φορολογία. Χαρακτηριστικά από την φορολογία το '84 έχουν εισπραχθεί γύρω στα 4.5 εκατομμύρια λίρες από τους εργατοπαλλήλους και μισο (0.5) εκατομμύρια από τις εταιρείες ενώ θα έπρεπε να είχαν εισπραχθεί 2.5 εκατομμύρια. Έτσι - σε

τελευταία ανάλυση η ηγεσία της ΕΔΕΚ αυτό που τελικά υποστηρίζει με την άμυνα της πατρίδας είναι η προστασία του συστήματος της εκμετάλλευσης παρά η κατάργηση - του. Μ' αυτόν τον τρόπο τυφλώνεται μπροστά στο γεγονός ότι ο εργάτης ποτέ δεν είναι διαθέσιμος να αγωνιστεί για να διασφαλίσει την εκμετάλλευση - του.

Η σημερινή ηγεσία της ΕΔΕΚ είναι αξιολύπητη. Έχει φθάσει σε σημείο που να ξεπερνά σε εθνικισμό την δεξιά και να συναγωνίζεται την ακροδεξιά. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Είναι αποτέλεσμα της δεξιάς στροφής που ακολουθεί εδώ και χρόνια, σε συνδιασμό με την αδυναμία - της να αναπτύξει το κόμμα. Κάθε φορά που η δεξιά στροφή - της δεν έφερνε κανένα αποτέλεσμα προσδιόριζε το λάθος στο ότι αυτή η στροφή δεν ήταν αρκετή και ακολουθούσε μια νέα πιο δεξιά πολιτική. Μ' αυτόν τον τρόπο είδαμε την καταρρέωση - της από τις επαναστατικές θέσεις που είχε το '74-'76 μέσα από δεξίες στροφές και αποβολές αριστερών από το κόμμα στις εθνικιστικές αντιδραστικές θέσεις του '85.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ είχε δώσει κατά την συζήτηση του νομοσχεδίου στην βουλή, έμφαση στην φοροδιαφυγή. Όμως αυτό δεν είναι αρκετό για να ανακόψει την πορεία προς τον εθνικισμό.

Ο Εθνικισμός είναι αποτέλεσμα των αδιεξόδων του καπιταλισμού. Είναι το πιο δυνατό χαρτί των αστών.

Η συνεργασία αυτής της ηγεσίας με την δεξιά την φέρνει σε αδυναμία να αντιδράσει αποτελεσματικά στις εθνικιστικές τάσεις. Δεν αντέδρασε αποφασιστικά στο γιορτασμό της επετείου του ερχομού του Γρίβα στην Κύπρο.

Υποστηρίζει την Ε.Φ. και τους Μηχανισμούς της. Δέχτηκε την φορολογία για την άμυνα πέρσι. Φέτος απέρριψε την πρόταση της ΕΔΕΚ για αύξηση της φορολογίας στο 1% με τη δικαιολογία όμως πως δεν ήταν σωστό να εφαρμοστεί λόγω της συνάντησης ψηλού επιπέδου. Δηλαδή αν δεν ήταν στη μέση η συνάντηση θα δεχόταν την αύξηση; Μετα την διάλυση της Συνεργασίας πρότεινε κυβέρνηση εθνικής Ενότητας, Κυβέρνηση στην οποία δηλ. θα συμμετείχαν όλα τα κόμματα περιλαμβανομένου του Συναγερμού.

Η τελευταία κατάρρευση των συνομιλιών απόδειξε ξανα την αδυναμία των αστών να λύσουν το Κυπριακό. Αν τα αριστερά κόμματα έχουν πραγματικά εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη και δεν θέλουν νέες εθνικιστικές συγκρούσεις θα πρέπει να σταματήσουν να υποστηρίζουν φορολογίες για την άμυνα και θα πρέπει να προχωρήσουν σε συνεργασία και σε συνεννόηση με τα Τ/Κ

αριστερά κόμματα σ' ένα πρόγραμμα για το Σοσιαλισμό. Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα φέρει την εργατική τάξη στην πρωτοπορία του αγώνα, θα δυναμώσει τα αριστερά κόμματα βάζοντας τις βάσεις για λύση του κυπριακού μέσα σε μια Κύπρο Σοσιαλιστική και θα εξαλείψει κάθε πιθανότητα Εθνικιστικής σύγκρουσης.

Πανίκος Σ.

ΕΔΕΚ ΑΘΗΝΩΝ:

Η βάση μπαίνει

εμπόδιο

στην

κατρακύλα

Η απόφαση της τοπικής επιτροπής του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Αθηνών να απαγορεύσει σε συναγωνιστές να μπαίνουν στο σύλλογο του κόμματος γιατί υποστηρίζουν τις ιδέες και το πρόγραμμα της Αριστερας του Κόμματος βρίσκει αντιμετώπιση σύσσωμη τη βάση του κόμματος στην Αθηνά.

Αυτή η απόφαση ήταν το επιστέγασμα μιας σειράς από αυθαίρετες αντιδημοκρατικές ενέργειες της Τοπικής Επιτροπής στην προσπάθεια της να φιώσει την βάση που διαφωνούσε και αντιστεκόταν στη δεξιά στροφή του κόμματος και στον εθνικισμό της ηγεσίας την τελευταία περίοδο, όπως και εναντίον στις διάφορες απόπειρες για συνεργασία της Τ.Ε. με τον σύλλογο «ΟΘΕΛΛΟ» - άντρο του Συναγερμού στη Αθηνά.

Μετά από καμπάνια απλών μελών της βάσης του κόμματος μαζεύτηκαν ήδη πέραν των 40 (σαράντα) υπογραφών στη συντριπτική πλειοψηφία από νεολαίους όπου καταδικάζονται οι ενέργειες της Τ.Ε. και ζητείται σύγκληση Έκτακτης Γενικής Συνέλευσης για να αποφασιστεί η ίδια η βάση.

Η καμπάνια που βρίσκει τρομερή απήχηση και συμπάθεια τόσο μέσα στη βάση του κόμματος όσο και γενικότερα μέσα στην Αριστερά του χωριού και

ιδιαίτερα μέσα στην νεολαία στοχεύει να κερδίσει το σύνολο σχεδόν των ΕΔΕΚιτών στην Αθηνά.

Αυτή η καμπάνια και κινητοποίηση της βάσης μας δείχνει το τι μπορεί να πετύχει η βάση του κόμματος όταν αποφασιστικά και δυνατά αποφασίζει να κινήσει και να σταθεί εμπόδιο στην κατρακύλα που έχει πάρει το κόμμα σπρώχνοντας ταυτόχρονα και για την υιοθέτηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος.

Ακόμα αυτή η κινητοποίηση των ΕΔΕΚιτών στην Αθηνά έρχεται να απογοητεύσει όλους τους «φιλοους» και εχθρούς του κόμματος που πίστεψαν ότι η γραφειοκρατία έχει επιβληθεί για καλή στη βάση του κόμματος και ότι έχει μετατρέψει το κόμμα σε ένα άβουλο όργανο της.

Με το μάζεμα των υπογραφών κερδήθηκε ήδη η πρώτη μάχη. Η Γενική Συνέλευση που κανονικά θα πρέπει να συγκαλεστεί από τη Τ.Ε. (σύμφωνα με το καταστατικό) πρέπει να μετατραπεί σε μια μεγάλη νίκη της βάσης ενάντια σε τέτοιου είδους δικτατορικές ενέργειες, για καθιέρωση δημοκρατικών διαδικασιών μέσα στο κόμμα, που μαζί με ένα τολμηρό Σοσιαλιστικό πρόγραμμα αποτελεί βασική προϋπόθεση στην πάλη της εργατικής τάξης για Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Αν κατακαλή σας τύχη βρισκόσαστε στην Λεμεσό την Κυριακή τότε θα είχατε την ευκαιρία να αναβαπτιστείτε στην κολυμβήθρα του Εθνικού φρονιματισμού και να επιστρέψετε σπίτι σας καθαροί από τη χολέρα του κομμουνισμού, που πιθανόν να σας έχει πιάσει από τον καιρό που πέθανε ο Αρχηγός Διγενής.

Θα εφεύγετε ακόμα με την ελπίδα ότι κάποια μέρα η Κύπρος θα ελευθερωθεί φτάνει να πιστέψετε ότι ο Αρχηγός μπορεί ν' αναστηθεί. Αυτή δεν είναι ειδικασία δική μου αλλά του Κληρίδη ο οποίος μάντεψε ότι αν ο Γρίβας ζούσε η Κύ-

Οι βρυκόλακες ξύπνησαν και πάλι

προς θα ελευθερωνόταν.

Φυσικά οι κακές γλώσσες θα πουν ότι όταν ήταν ο Κληρίδης πρόεδρος της Βουλής, και ήλθε να κηρύξει τον Γρίβα (λίγο πριν πεθάνει ο Γρίβας), προδότη του έθνους, επειδή δεν άφησε αστυνομικό σταθμό που να μην τον ανατινάξει ή να το λεηλατήσει ως αρχηγός της φασιστικής οργάνωσης ΕΟΚΑ Β'. Όμως φίλοι μου, οι καιροί αλλάζουν και να που τώρα βρίσκον-

ται αγκάλια ο φασισμός κι η Δεξιά.

Τί έγινε δηλαδή αν σκότωσε και μερικούς αθώους πολίτες; Εδώ το έθνος χάνεται και μεις για τα κομμούνια και τους σοσιαλιστές θα σκεφτόμαστε; Όσο για τον Μακάριο συνοδοιπόρος ήταν κι αυτός, ας τον έτρωγε κι' αυτόν η μαύρη νύκτα σε μια από τις απόπειρες που έκανε ο Αρχηγός να ησυχάζαμε.

Ότι και να μου πείτε το μνημόσυνο πρέπει να

γίνεται! Κοιτάξτε τι ωραία εθνική ενότητα κάναμε; Ακόμα κι ο Νικόλακης ο Σαρμάν από το Παρίσι μας έστειλε στεφάνι για το δάσκαλο του. Παρα τις τόσες του ασχολίες με τα ναρκωτικά και τις μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ μας θυμήθηκε και μας μήνυσε ότι πολύ θα ήθελε να ήταν μαζί μας για να μας κάνει κανένα πραξικόπημα ακόμη, τώρα που τάμαθε καλύτερα.

Κοιτάξτε που είχαμε

και τον διαπρεπή δημοσιογράφο από την Θεσσαλονίκη στο μνημόσυνο, και μας τα είπε τόσο ωραία. Μπορεί να ξεχάσε μερικά πράγματα βέβαια, για κάποια οργάνωση Χ που σκότωνε τους Έλληνες πατριώτες για χάρη των Γερμανών και που αρχηγός της ήταν ο Γρίβας, αλλά όλα αυτά τι τα θές, περασμένα ξεχασμένα.

Ότι μας απομένει είναι το μνημόσυνο. Μπορεί όλη η υπόθεση να μοιάζει με ταινία τρόμου, με Φραγκενστάιν και Βρυκόλακες αλλά στο κάτω κάτω τι άλλο είναι ο φασισμός στον οποίο πιστεύουμε;

Γ. Κυπραίος

Κάτω η Χούντα του Πινοσέτ!

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ

Το αιμοσταγές δικτατορικό καθεστώς του Πινοσέτ έχει μπει στο δωδέκατο χρόνο ζωής του, ενώ κορυφώνονται συνεχώς οι μαχητικές κινητοποιήσεις του χιλιανού εργατικού κινήματος.

Η αγωνιστικότητα των μαζών αυξάνει μέρα με τη μέρα παρά την ένταση των καταπιεστικών μέτρων του καθεστώτος για συγκράτηση της - μέτρα, που ταυτόχρονα αντανάκλουν την αδυναμία της δικτατορίας να επιβληθεί.

Είναι τέτοια η βία, η τρομοκρατία και η εξαθλίωση των μαζών που δεν έχουν να επιλέξουν οτιδήποτε άλλο από το δρόμο του αγώνα.

Ο εντεκάχρονος απολογισμός του σημερινού καθεστώτος έχει να επιδείξει πάνω από 40.000 πολιτικών κρατουμένων που δολοφονήθηκαν ή εξαφανίστηκαν. Κατά τη διάρκεια του 1984 δολοφονήθηκαν πάνω από 100 πολίτες και 5.000 κλείστηκαν στες φυλακές. Η δολοφονική δράση της χούντας επεκτείνεται ακόμα και στο εξωτερικό με κυνηγητό χιλιανών εξορίστων.

Οι ξυλοδαρμοί στους δρόμους και τα βασανιστήρια αποτελούν καθημερινό φαινόμενο.

Παράλληλα η κρίση του χιλιανού καπιταλισμού μεταφράζεται σε μια πραγματικά άθλια οικονομική κατάσταση. Το εξωτερικό χρέος της χώρας αντιπροσωπεύει το 80% του εθνικού εισοδήματος ο πληθωρισμός καλπάζει, και η ανεργία έχει φτάσει στα 35% - στες εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις ξεπερνά το 48% και στη νεολαία το 70%. Πάνω από 7 εκατομμύρια υποσιτίζονται. Χιλιάδες οικογένειες είναι αναγκασμένες να ζήσουν με 50 δολάρια το μήνα ενώ το επίπεδο φτώχειας είναι 110 δολάρια! Η κατάσταση είναι ακόμα πιο δραματική γι' αυτούς που δεν έχουν ούτε που να κοιμηθούν. Εμφανίζεται έτσι το φαινόμενο οι παραγκογειτονίες να αποτελούν ολόκληρες πόλεις.

Οι προβλέψεις για την ανάπτυξη της οικονομίας το '85 μιλούν για -5% ως 0%!

Αυτή η άθλια οικονομική κατάσταση, που οι συνέπειες της μαστίζουν τους χιλιανούς εργάτες, αποτελεί πραγματική πίεση και για τον Πινοσέτ που ξέρεi πολύ καλά τι σημαίνει το «κτύπημα των κατσαρόλλων» από τες οικοκυρές.

Η οικονομική κρίση όμως είναι αποτέλεσμα των αντιφάσεων του ίδιου του καπιταλισμού και έτσι καμμία προσπάθεια του δικτάτορα δεν μπορεί να σώσει την κατάσταση.

Η πλήρης ανικανότητα της δικτατορίας και η ολοκληρωτική κατάρρευση της οικονομίας - βιομηχανία, γεωργία κλπ. ετοίμασαν το δρόμο για μια μαζική κινητοποίηση από μέρους της εργατικής τάξης.

Σήμερα, ο Πινοσέτ, δεν έχει καμμία κοινωνική βάση πάνω στην οποία να στηριχτεί. Όλα τα στρώματα της κοινωνίας είναι εναντίον του. Ο λόγος που δεν παραιτείται ή δεν προχωρά σε κάποια «εκδημοκρατικοποίηση» από τα πάνω είναι γιατί σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να πληρώσει με το κεφάλι του για τα εγκλήματα των τελευταίων 11 χρόνων.

Όμως τα χρονικά περιθώρια γι' αυτόν άρχισαν να στενεύουν. Οι εξαθλιωμένες μάζες της Χιλής, με πρωτοπόρους τους σοσιαλιστές εργάτες και νεολαίους, είναι αποφασισμένες να ξεφορτωθούν την καταπίεση και τη μιζέρια.

Ο αγώνας τους αυτός είναι σκληρός και δύσκολος. Δεν είναι αντιμετώπιζοι μόνο μ' ένα αδιάτακτο καθεστώς αλλά και με την ίδια την πείνα και τες στερήσεις. Όμως δεν είναι μόνοι. Έχουν την υποστήριξη του παγκόσμιου εργατικού κινήματος που γνωρίζει πως ο αγώνας των χιλιανών εργατών είναι και δικός του αγώνας. Γιατί οι κοινός εχθρός της εργατικής τάξης είναι ο καπιταλισμός, αυτός που γέννησε και υποστηρίζει το τέρας της χιλιανής χούντας.

Οι Κύπριοι εργαζόμενοι έχουν διεθνιστικό καθήκον να βοηθήσουν και να συμπαρασταθούν σ' αυτό τον αγώνα. Η Σοσιαλιστική Έκφραση σίγουρη για την ανταπόκριση της εργατικής τάξης διοργανώνει έρανο για οικονομική ενίσχυση των χιλιανών σοσιαλιστών. Και η ελάχιστη συνεισφορά, γι' αυτούς είναι πολύ σημαντική και ενισχυτική αν λάβουμε υπόψη μέσα σε ποιες δύσκολες συνθήκες διεξάγουν την πάλη τους.

Έτσι η εφημερίδα μας απευθύνεται σ' όλους τους εργαζόμενους και τους καλεί να συνεισφέρουν γενναϊόδωρα για: — να ελευθερωθεί ο

χιλιανός λαός από τα δεσμά της δικτατορίας Πινοσέτ.

— να τιμωρηθούν οι ένοχοι των 40.000 δολοφονημένων.

— να αναλάβει η ίδια η εργατική τάξη την εξουσία.

Οι εισφορές μπορούν να αποστέλλονται στην διεύθυνση της εφημερίδας ή να παραδίνονται στους πωλητές.

£4,000 στο χόρο της Σοσ. Έκφρασης

£4,000 θα αποφέρει τελικά ο Χριστουγεννιάτικος χορός της Αριστερής Πτέρυγας όταν θα έχουν μαζευτεί όλες οι καθυστερημένες εισπράξεις από λαχεία, εισφορές, διαφημίσεις. Ο χορός, που έγινε στο κέντρο Ριβιέρα στο Δάλι και οργανώθηκε για πρώτη φορά εξ ολοκλήρου από την οργάνωσή μας (νοικιάστηκε μόνο το χτίριο) προσέλκυσε πάνω από 250 άτομα.

Με την ευκαιρία αυτή απολογούμαστε σ' όσους δεν είχαν την ίδια περιποίηση που συνήθισαν στους χορούς της Έκφρασης. Αυτό ωφειλόταν σε διάφορους λόγους (χτίριο, προσέλευση, απειρία κ.ά) που δεν είχαν ληφθεί υπόψη και που σίγουρα θα αποφευχθούν στο μέλλον. Πάντως η διασκέδαση και η συντροφική ζεστασιά που καθιερώθηκε στις κοινωνικές εκδηλώσεις της Αρ. Πτέρυγας όχι μόνο δεν απουσίασαν αλλά επικράτησαν παρά τα προβλήματα.

Τα χρήματα που εισπράχθηκαν από το χορό αποτελούν μια τεράστια συνεισφορά στο ξάπλωμα των Μαρξιστικών ιδεών μέσα στο εργατικό κίνημα της Κύπρου. Οι ανάγκες όμως της οργάνωσης και της εφημερίδας μας είναι συνεχείς και αυξανόμενες όσο βελτιώνεται και θα βελτιώνεται.

Έτσι όλοι οι φίλοι, αναγνώστες, συνδρομητές, υποστηρικτές της Έκφρασης πρέπει να συνεχίσουν την οικονομική τους συνεισφορά και να την αυξήσουν μέσα στο 1985 για να μπορέσει η εφημερίδα να βγαίνει πιο συχνά και πιο βελτιωμένη. Υπάρχουν ακόμα δώρα που κληρώθηκαν στο χορό και δεν έχουν ζητηθεί. Ζητήστε τα από τα τηλ. 021-61553, 051-51040, 041-53583.

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

02451, 10823, 19268, 01508, 02122, 00765, 13063, 06242, 14948, 05271, 15829, 06542.

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553 051-51040
041-53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500